

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."
ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஒத்ததஸத்.

[God is Love: Knowledge is Power: One.

ஸத்யமேவஜயத்—Satyameva Jayati.

புத்தகம். 16] 1907-ம் வரு செப்டம்பர்.

[சஞ்சிகை 5.

An Appeal to Our Subscribers.—

The Viveka Chintamani Publishing Committee repeat all subscribers to remit their subscriptions to the Viveka Chintamani without delay and to kindly help them increase their subscription list by new additions to it from among their friends and acquaintances.

கமது சந்தாதார்க்களான சேர்சன் அவரவர்கள் சந்தாதொகையை யனுப்புவதோடு புது சந்தாதார்களை யும்சேர்த்தனுப்பி புதுவருவோராய் விவேகசிந்தாமணி கமிட்டியார் அவர்களை விபரமாகக் கேட்டுக்கொள் கிருர்கள்.

A NOVEL WITH A PURPOSE. உண்மையுரைக்குமோர் உத்தமக்கதை.

சென்ற சஞ்சிகையோடு பாரதிமாநாதின பட்டமொன்று அழகாக அச்சிட்டு நமது கைப்பொப்பக்காரர்கள் எல்லோருக்கும் அனுப்பினோம். அந்த பாரதிமாநா பட்டத்தின் பக்க த்தில் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் "வந்தே மாதரம்" என்று தொடங்கும் இந்தியா மாதின் ஸ்தோத் திரம் ஒன்று வரைந்திருக்கக்காணலாம். அது மலையாளயன் மகனாகிய பார்வதிதேவியின் சேஷநாஸ்தருபமாயிய இந்தியையைத் தாய்ஸ்தானத்தில் வைத்து மகன் தோழும் பாவனை யாக எழுதப்பட்ட ஒரு ஸ்தோத்திரம். அது பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியென்னும் வங்காள மஹான் எழுதிய "ஆனந்தமட்டம்" என்னும் ஓர் உத்தமக் கதையிலேரும் ஸ்தோத்திரப்பதிக த்தில் ஒன்று. "வந்தேமாதரம்" என்று இப்பொழுது இமாசலம் முதல் கன்னியாகுமரிவரை

யில் எங்கும் எழும்புகோவும் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியவர்கள் தம் ஸ்வதற்பனையால் உண்டு பண்ணினதல்ல. அத்தலைப்பிஷ்டே வரைந்துள்ள ஸ்தோத்திரங்கள் அவருடையதானாலும் “வந்தே மாதரம்” என்னும் “அபயக்ஞரல்” அவருடையதல்ல. பார்வதிதேவியார் மலையரையன் மகளாக அவதரித்து விளங்கிய காலத்தில் அவர் கங்கையில் நீராடித் தவர்புரியச்செல்லுங்காலத்தில், அசுரர்கள் கொடுமையால் கொந்துருகி ஹைந்துபோன தேவர்கள் குழாம், லோகமாதாவாம் அந்த உமாதேவியைக்கண்டு, அபயக்ஞரலிட்டு ஆர்வமுடன் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து தாயே காக்கவேண்டுமென்று செய்துகொண்ட விண்ணப்ப ஸ்லோகங்களின் கடைசியில் எல்லோரும் ஏகோபித்து “வந்தே மாதரம்” என்று முறைவிட்டதோர் முறையிடு. அதன் கருப்பொருளை மனத்திருந்த பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியவர்கள் அவர் எழுதிய கதையின் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப “வந்தேமாதரம்” எனும் தலைப்பின் கீழ் சில ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்தார். இந்த ஸ்தோத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பை முன்னொருமுறை விவேகசித்தாமணியில் பிரசுரத்திருக்கிறோமாதலால் இப்பொழுதும் வெளியிடவேண்டிய நிமித்தமில்லை.

முற்காலத்தில் தேவர்கள் அபயக்ஞரலுக்கிரங்கி தேவியார் அவர்கள் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டு அதையுணர்ந்து அவர்களைக் காப்பான் புருவத்தை நெறிக்க, நெற்றிக் கண்ணினின்றும் ஒரு பொறி கிழந்ததர்போலும் சுண்டி யென்னும் துர்க்காதேவி குறித்தானென்று தேவி மஹாத்மியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதைக் காணலாம்.

“ஏகைவசத்திபாமேகவரண்யப் பிரயோஜனார்த்தாய சதுர்வித்யூத்

போகேபவானி, புருஷேஷுவிஷ்ணு, குரோதேசகானி சமரேச துர்க்கா.”—

என்றபடி, தேவர்களைக்காக்கும்படி சமர்ப்பியும் சாமர்த்தியமே சக்திபுருவாக்கொண்டமைந்த துர்க்காதேவியின் உற்பத்திக்குக் காரணமாயிருந்தது தேவர்களின் அபயக்ஞரலான “வந்தே மாதரம்” என்னும் அழகிய திருமந்திரமாகலால், ஜனங்கள் பொதுவாகப் பிதிபடைந்துவருந்துங்காலத்தில் எல்லோரும் “வந்தே மாதரம்” என்னும் சரணுகதி மந்திரத்தைத் திரிகரண சுத்தியாகத் தியானித்து ஏகோபித்துக் கோஷித்தால் மனதிற்குத் திடமுண்டாகி உள்ளத்தில் தைரியம் குழுகொன்னவும், அது மூலமாய் பிதிநீவாரண முண்டாகவும் காரணமாகும். இது எத்தாலும் உண்மையே யாதலால், எக்காலத்தும் கைகிடைத்து கொள்வதற்க்கதோர் தத்துவக்கொண்கையாம். இதையனுசரித்து இக்காலத்துக்கேற்ப “சித்க்னிதூண்டஸம்பூதை” யான ஸ்ரீதேவியை “பாரதி மாதா”வாகத் தியானம் செய்து தியேமாகாரமான அவசரத்தில், உள்ளே அந்தர்முகத்தில் அந்தர்யங்குமெய்து தன்னைக்கொடுத்துபோல்புறியிர்முத்தில் பஹிர்-யங்குஞ் செய்து தன் நாட்டைக்கொடுத்து ஸ்ரீதேவியின் அருளைப்பெற்று அவன்திருவருள் மீழலால் முடப்பெற்ற இந்தியாவானது கஷ்டங்கள் தீர்ந்து, கர்மங்கள் தொலைந்து “தொல் சிர்மை” யடையவேண்டுமென்று கூப்பிணைகடிடன் சதா தொழுதவண்ணமிருக்கும் போகியின் அந்தக்கரணவுண்மையை யோகஸம்யமத்திணுந்தபடி “பாரதி மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி” அல்லது, “தரியாம்பான் தரியஞான பூஜை”—என்னும் தலைப்பின்கீழ் “ஆரோஹண-அவரோஹண-ஸம்பூர்ண பூர்வகமாய்” ஆத்மைகபரவத்திலிருந்து “பாரதி மாதா”வின் திருவுருவப்படத்தை புள்ளபடி அகமுகத்தேயிருந்து உண்மைப் பூஜை

செய்த ஒருவர்தம் அனுபவத்தை இச்சஞ்சிகையில் அப்படத்தோடும் மற்றோரிடத்தில் பிரசுரித்திருக்கிறோம். இங்கே சொல்லவந்தது என்னவென்றால் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியவர்கள், 1772-ம் வருஷத்தில் நடந்த ஸ்ரீரயாசிகள் கலகத்தைப்பற்றி பெழு கழுவன்றில் சரித்திர சம்மதமாக நடந்த விஷயங்களை ஆதாரமாகவைத்துக்கொண்டு, எந்தக்காரியத்திலும் ஜயமடைவது ஆத்மபுத்தியே யன்றி தேஹபுத்தியல்ல வென்பதை வெகு நன்றாகவும் அழகாகவும் காட்டியிருக்கிறார். “ஆத்மபுத்தி” யென்பது ஆத்மாவோடு ஒன்றுபட்டு அதன் அருள்-வெளியில் பிரகாசிக்கும் புத்தி.—“தேஹபுத்தி” என்றால், ஆத்மப்பிரகாசம் ஆவரணசத்தியால் மறைபட்ட இருளில் மருள் கொண்டு “தேஹம் நான்” என்று தேஹத்தோடு கிக்குப்பட்டு தேஹதர்மத்தையொட்டி நடக்கும் புத்தி.

“ஆனந்தமடம்” என்ற உண்மையுரைக்கும் உத்தமங்கதையில், ஸ்ரீரயாசிகள் கூட்டத்துக்குத்தலைவராயும் அவர்களில் முக்கியஸ்தர்களாயு மிருந்தவர்கள் பேர்களைக் கொண்டு “நாமதாரீணயால்” உண்மையைபுணர்ந்தால், எல்லாப்பேர்களுமே பாரதப்போரைப்போல், தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் உண்டாகும் சண்டையன்றி வேறல்லவென்று விளங்கும். சித்தரூபமாயுள்ளது எதுவோ அதுவே சாகவதமான தர்மஸ்வரூபமானது. “தர்மாம்பிகை” யென்றும் பேர்கொண்டது அதுவே. அசித்தரூப பூதாத்மனாயிருந்து பிறப்பிப்புகுள்ளாகி, நினைப்பு மறப்பு ரூபமாய் மின்மினியின் ஒளிபோல் அற்பவாழ்வுற்று அழிவது எதுவோ அதுவே “அதர்மஸ்வரூப” பிரேதாத்ம-ஜடசத்தியம். இது துக்கத்தைப்போலவும், புகையைப்போலவும் அழியும் ஸ்வபாவமுள்ளதும் நினைவில்லாததுமான சுகத்தைக்கொடுப்பதால் இதை “அபாசக்தி” = “தாழ்ந்தசக்தி,” யென்றும், “நீலாதேவி” யென்றும், “தாமா தேவி” யென்றும் உருவகமாக யோசிகள் தியானம்செய்வார்கள். ஆனந்தமடத்தின் அதிப்பேர் “ஸத்யானந்தர்”. இவருக்கு முக்குணம்போலவும், முச்சக்திகள்போலவுமிருந்துதவியவர் “பாவநந்தர்”, “திரானந்தர்”, “ஜீவானந்தர்” என்னுமிவர்களாம். இவர்களோடு இவர்களுக்கு உபபலமாய்மேற்குறித்த சக்திஸ்வரூபமாயிருந்துதவிய மாதர்கள் இருவருண்டு. அவர்கள் ஜீவானந்தரின் பத்னியாகிய “நவீனானந்தா”. இவள் அபின்னசக்திபோலும் தன் கணவரைவிட்டுப் பிரியாதவராய் புருஷவேஷம் பூண்டு அவருடன்கூட இருந்து ஸ்ரீரயாசதர்மத்தைபாசியித்த அதிதீமான செய்கைகளைச்செய்தார். மாயாஸ்வரூபியான “பின்னசக்தி” யின் அவதாரமாகக் “கலியாணி” யென்பவள் உத்தமபத்னியாக இருந்து ஸ்திரீதர்மம் நவரூப தன்னவருள்ள சாதகபாதகங்களிண்டிலும் தன்பர்தாவாக்கு உண்மையாகவிரும்புதுதவினாள். இவள் “மஹேந்திரர்” என்னும் ஒருஜமீன்தார் மனைவி. பஞ்சத்தில் ஜமீன்தாரும் ஓட்டாண்டியாக, தங்கள் செல்வக்குமாரியாம், “சகுமாரி” யோடும் அவர்கள் பரதேசிகளாயிடைந்தபொழுது, கன்வர்க்கையிலகப்பட்டுத் துன்புற்ற காலத்தில், ஸ்ரீரயாசிகளால் விடுபட்டு, ஆனந்தமடத்துக் கிடக்கொண்டு போய் “ஸ்வதேச” திஷைக்கொடுக்கப்பெற்று ஸத்யானந்தருக்கு இன்றியமையாததுணையாகவும் உபகருவியாகவுமிருந்து அவருக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்தார். இக்கதையின் அருமையை உள்ளபடி முற்றும் வாசித்து அனுபவிக்கவேண்டும். இங்கே நாம் வற்புறுத்திக்கறவந்தது கதையின் வரலாறல்ல. அதில் பொதிந்துகிடக்கும் தத்துவங்களைக் கிரகித்தொழுக்கவேண்டுமென்

பதே! உண்மையான “ஸ்வதேசி”க்கு தன் தேசமே சூத்தரரூபதேகமாம். “ஆப்போதி ஸ்வாராஜ்யம்” என்ற சுருதியிற் சொல்லிய முத்தி ஸாம்ப்ராஜ்யம், தன் தேசத்தின் “ஸ்வாராஜ்யச் சிறப்பேயாம்.” இப்படி யுழைக்கும் ஸ்வதேசியும் தன் தேசமேமத்துவாரவாக முத்தியீட்டைகொள்ளும். இது சத்தியம். இப்படி உபநிஷத்.

மோக்ஷசாதகங்கள் எல்லாவற்றிலும் இப்படி ஸ்வதேசத்துக்குமுழுத்து சிஷ்காரியகர்மஞ்செய்து பெறுவதான உத்தம சாதகமே மிகவும் மேலானது. சனகரைப்போலெடுத்த மஹான்கள் அனுஷ்டித்த மேலான சாதகவழியில்தான்வராம். மேகிக்கு “எல்லாம் நான்” என்கிற அனந்தபாவனை வந்து நிஷ்பப்பதே பேசுக ஸாம்ப்ராச்சியமாம். அப்படிப்பட்ட உயர்பதவியடைய யுழைக்கும் நிசைஷ்டிற்றவன், “இந்த தேஹம் நான்” என்று சூத்தரபாவனைசெய்து தொடங்குவதிலும் “இந்த தேசம் நான்” என்று தன் ஸ்வதேசமத்தை தேசமென்பது தொடங்குவதிலும் ஒன்றுபடக்கலந்து ஏகிபாவங்கொண்டு தொடங்குவது மிகவும் சிலாக்கியமல்லவா? பகவத்திதை 18-வது அத்தியாயமான கடைசியுபதேசத்தில் அர்ச்சுனனுக்கு “மோக்ஷஸாயாயோகம்” என்னும் தலைப்பில் ஸாயாஸத்தினுடைய தியாகத்தின் தத்துவங்களை பெடுத்துச்சொல்லுகையில், “கர்மபாலக்ஷர்பணம்ஸ்யாஸம் ஸாயாஸம்” — அதாவது, “தியாகமே ஸாயாஸம்” என்றும், “கர்மபலன்களை ஈசுவாரர்ப்பணஞ்செய்வது தியாகம்” என்றும் வற்புறுத்திக்கூறிய, பின்னர் சிஷ்காரிய கர்மத்தத்துவத்தையுபதேசிக்கையில், — “அர்ச்சுன! வேதார்த்திந்தார்த்தங்களில் எல்லாக்கருமங்களின் இத்திரிகாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்து காரணங்களை யுனக்குச் சொல்கிறேன், கேட்பாயாக!” என்று பின்வருமாறு உபதேசிக்கிறார்.

“திரிகரணங்களாகிய மனோவாக்குச் சாயங்களைக் கூடிய கற்கருமத்தையாவது தீக்கருமத்தையாவது மாதுடன் செய்ப ஆரம்பிக்கையில் அர்ச்சுனத்துக்குக் காரணங்களாயுள்ளவை ஐந்து. அவை—

“அதிஷ்டாந்ததாசுத்தாரகாணஞ்சப்ருதக்விதம்
விவிதாச்சப்ருதக்ஷேப்டாநதவஞ்சுவாத்ரபஞ்சமம்.”—XVIII-14.

“(1) தேசம், (2) அகங்காரம், (3) இந்திரியங்கள், (4) பஞ்சப்பிரணன்களின் விபாபாரம், (5) இவற்றின் அபிமானதேவதைகளின் பிரேரேபீணை;—என்று இவ்வகையாக ஐந்து காரணங்களுள்ளன.”

“தந்தரலம்ஸதிகர்த்தாரமாத்மராக்ஷேவஸந்துயி
பச்யத்யக்ருதபுத்தித்வாந்ஸபச்யதிதூமதி.”—XVIII-16.

“ஒவ்வொருகர்மத்துக்கும் ஏதுபூதமான காரணங்கள் மேற்சொன்ன வகையே ஐந்திருக்கையில், எவனொருவன் கர்மத்திற்குத் தானே கர்த்தாவென்று நினைக்கின்றானோ, அவன் அறிவுடையவனுமாய்ந்தான். அவ்வறிவில்லாதவன் ஆத்மத்தத்துவத்தை யுணரமாய்ந்தான்”.

இப்படி கர்மங்களின் தத்துவரஹஸிபத்தையுபதேசித்து, கர்மபலத்தியாகத்தினால் சிஷ்காரியகர்மஞ்செய்து வருபவன் பெருமைபைப் ருபித்து அடுத்த 17-வது ஸ்லோகத்தில் சொல்கிறார்:—“எவனொருவன் தான் என்னும் அகங்காரத்தையடையாமல் கர்மபலன்களில் விருப்பத்திருப்பானோ, அவன் இந்த ஜனங்களையெல்லாம் சங்கரித்தவனுமே, அவன்கொன்றவனுமாய்ந்தான். அவனுக்கு அந்தக் கர்மபலன்களின்கொடராக” இப்படியாவனொருவன் “ஞானம், கர்மம், கர்த்தா”வென்னும் மூன்றின் தீத்துவங்களையும் முய்முன்றாக விளக்கும் குணங்களுடைய ருபமான வையாக அறிந்து சிஷ்காரியகர்மம் செய்து வருகிறானோ அவன் “ஆப்போதிஸ்வாராஜ்யம், ஆப்போதி மாஸஸப்பீதம்...” என்னும் சுருதிவாக்கியப்படி “ஸ்வாராஜ்யம்” பெற்றமனோவாக்காதிகளின் அதிபதியேயாகி ப்ரம்மஸ்வரூபமாய் விளங்குகிறான். இப்படி உபநிஷத். பகவான்வாக்கும் உபதேசமும் இப்படியே.

Mr. Keir-Hardie's Visit.

மிஸ்டர் கீர்-ஹார்டியவர்களின் விஜயம்..

பார்லிமெந்து மஹாசபையில் மெம்பராகிய மிஸ்டர் கீர்-ஹார்டியவர்கள் சென்ற அக்டோபர், நவம்பர் மாதங்களில் இந்தியாவுக்கு விஜயமாய் வந்து, வடக்கே ஹிமாலயம் முதல் தெற்கே தூத்துக்குடிவரையில் அங்கங்கே பிறங்கி இந்தியாவை ஒருவாறு பார்த்துப் போனார். இவர் பார்லிமெந்து சபையில் கைவேலைசெய்து ஜீவனம் செய்யும் கவிபாணரச் சேர்ந்தவர். அக்கவிக்குத் தலைவருமாவர். இவர் பாரிஸத்தில் நிலக்கரிச் சுங்கத்தில் சிறு றுள்வேலை செய்து பிழைத்தவர். “தன்முயற்சி”யால் இவர் கல்வியிற் தேர்ந்து வரவா மேல் பதவிக்கு வரலானார். வந்ததும் தான் பிறந்த வகுப்பையிட்டு மேல்வகுப்பை நாடிப்புகுவது எவதர்மத்துக்கு விரோதமென்று ணர்ந்து கைவேலைசெய்து பிழைக்கும் உழைப்பாளிகளுக்கு கண்கூலமாகவே யுழைத்துவரச் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு, இன்னமும் தன்னை “வேலைக்காரன்” என்று பெருமைபாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார். “பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே.” பெருமையும் சிறுமையும் தன்னளவேபன்றித் “தான்” என்பது (அப்படிபென்றால்) தப்பதவாச்சொர்த்தமான ஆக்மா அல்லது (சித்) இல்லாத அசேதனப் பொருள்களிடத்தில் இல்லவேயில்லைபாமென்பது உண்மை. ஆகையால் இவர் பேரும் சீர்ததியும் பெற்றும், தன் தொழிலையும் தான் பிறந்தவகுப்பையும் பெருமைபாகப் பாராட்டிக்கொண்டாடுவதால் தன் பெருமையை அத்தொழிலுக்கும் வகுப்புக்கும் பொருத்தச் செய்கிறார். கடுவர்க்கு விரோதமாகியிருந்தபொழுது, சென்னையிலுள்ள வேலைக்காரர்கள் பலர் சேர்ந்து இவருக்கு ஒரு வந்தனப் பத்திரமளித்தார்கள். அதில் இவரை வேலைக்காரரோடு வேலைக்காரனாக பாவித்து “வந்தே ப்ராதாம்” என்று அவருக்குவந்தனம் செய்தழைத்திருந்ததைக்கண்டு அவர் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டதாகச் சொன்னார். எவரும் தம் ஜாதியிலிருந்து தன்னைத் தவிரிய முக்கச்செய்துகொண்டு தன்னோடு அந்த ஜாதியையும்மேல்தூக்கிவிடக் கடமைப்பட்டவராயிருக்கிறாரென்று சொன்னார். இது பகலான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், அர்ச்சுனனுக்குப் பதிகித்த வருணசுரமதர்மத்துக்கு முற்றும் ஒத்ததாக விருக்கிறது. இந்தவுண்மையை பரிபாதவர்கள் மேற்றிசை நாகரிக மினுக்கெளிபெட்டவராய் வருணசுரம் தர்மத்தைபிழந்து பேசுகிறார்கள். இப்பொழுதுள்ள குன்னெனிக் கோழுட்டிக் கவிர்களான உள்வகுப்பைப்பற்றி நாம் அணுகுமாக ஒன்றும் சொல்லவா வில்லை. எவரும் தீமையைக் கண்டிப்பதில் நன்மையையும் அஃதோடு கண்டித்துப் பாமான்னுக்கள் மனதில் விண்முழப்பத்தை யுண்டாக்காதிருக்கவேண்டும். ஆகையால் தான் ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் எதையும் கண்டனம் செய்யாதே! கல்வத்தை பெடுத்துச்சொல்! தர்மத்தைத் தழைக்கச்செய்! கெட்டது தானே கெடும்!” என்று வற்புறுத்திக்கூறினார். பேசுகிறிஷ்டுவும் “களைமெருகெடுநென்று பரிணையும் வேரோடு பிடிக்கிவிடலாகாது; களைவும் பரிரும் கிக்குமுக்கு வேர்கலந்திருந்தால், அஃதைப்பப்படிபேசிவிட்டுப் பரிணா நன்றாகவளரச்செய்! அறுப்புக்காலத்தில் கதிர்களை யொருபக்கமும் களை

களை யொருபக்கமுமாகப்பிரித்துக் குவித்துவிடலாம்'மென்றார். இக்காலத்தில் இந்தியா முன்னுக்குவரவேண்டுமானால் தர்மஸ்வரூபிகளான சித்த-முத்தர்கள் முன்னுக்குவந்து ஊருக்குமுறைக்கவேண்டும். அவர்கள் முயற்சியால்தான் இந்தியா முன்னுக்கு வரவேண்டும். ஸ்ரீயுத கிபிணசந்திரபாலரும் இப்படியே சொன்னார். இந்தியாமந்திரியாகிய மிஸ்டர் மார்ஸியும் இப்படியே சொன்னார். இந்தியாவில் உயர்மனதுடைய உத்தமர்கள் ("the better mind of India") தற்சுதந்திரத்திற்காவும் தன்முத்திக்காவும் பிரத்தியேகமாகவுழைப்பதிலிருந்து ஊர்ச்சுதத்துக்காவும், ஊர்கேஷமத்துக்காகவும், முன்னின்று முனைந்துழைக்கத்தூண்டப்படுவார்களாயின் அப்பொழுது எல்லாருக்கும் நன்மையுண்டாகுமென்று சொன்னார்.

மிஸ்டர் கிரஹார்டி மஹாபுத்திரசாலி, உண்மைக்குமுறைத்து உன்னம் தேறினவராதலால் மனோகத்தியுள்ளவர். ஜனஸ்வபாவத்தைபுள்ளபடி யுணரும் துட்பபுத்தியுள்ளவர். இப்படிப்பட்டவர் இத்தருணம் இந்தியாவுக்கு வந்து எங்கும் சுற்றிப்பார்த்து ஜனங்களை நோட்டுநோட்டுநிலைபெறப்படுகிற இந்தியா இராஜவிரோதமாகியிருக்கிறதென்பதற்கு அத்தாக்கியோரிடத்திலும் காணக்கூடவில்லையென்றும், ஜனங்கள் ராஜவிரோதமுள்ளவர்களாகவே யிருக்கிறார்களென்றும், ஸ்வதேசாபிமானத்தோடு ஸ்வதேசசேஷமத்துக்குழைப்பதை தூர்ப்புத்தியுள்ளவர்கள் தாமதமாகுதல்விட சீமைக்குத் தந்திகனுப்பி, அங்குள்ளவர்களை பயமெய்தச்செய்கிறார்களென்றும், இந்தப்பொய் புளுகுகளைத் தான் சீமைக்குத்திரும்பிப் போனதும் வெளியிட்டு உண்மை விளங்கச்செய்யப் பாடுபட்டுழைக்கத்தீர்மானித்திருப்பதாகவும் சொன்னார். இவரன்றி மிஸ்டர் நிவின்ஸன் என்னும் ஆக்ஸிலெய் ரிசுபர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரும் இவரைப்போலவே அபிப்பிராயப்பட்டார்.

இப்பொழுது இந்தியாவிலுண்டாயிருக்கும் கலக்கம், இந்தியாவுக்கேயுரியதன்று. ஜகமெங்கும் காசக்கொழுப்பால் அக்கிரமஞ்செய்யும் அதிகாரவகுப்பார்கள் செய்யும் கொடுமைசகியாது சாமான்ய ஜனங்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட முயன்றுவருகிறார்கள். உலகத்தில் ஏகபோகாணுவம் மிஞ்சிப்போய், பிரத்தியேகரபர்கள் தலையெடுத்து வாழ்ந்து தர்மத்தைத் தலைகவிழ்ச்செய்தது போதுமென்று ஜகநம்பிகை சாமான்ய ஜனங்கள் மூலமாக ஜனசமூகங்கள் வாழவேண்டுமென்று வாழ்ந்தாரைத்தாழ்த்தித் தாழ்ந்தாரை வாழவைக்கக் கருணை கூர்ந்துள்ளாரென்பது அகக்கண்கொண்டு பார்க்க்பார்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகிறது. "முகத்திற்கண்கொண்டு பார்க்கின்றமூடர்கள்" அகங்கார மமகாரமேலிட்டால் உள்ளதையுள்ளபடி யுணரமாட்டாது பொய்யையும் புரளியையும் மெய்யெனக் கட்டிவிட்டு விண்ணாலம்செய்து நிலையிலாததங்கள் நிலைமையை நிலைநாட்டி ஸ்தாபிக்கப்பார்க்கிறார்கள். சாமான்ய ஜனங்கள் அறிவினர்களாயிருக்கும் வரையிலே இந்த ஆர்ப்பாடம் பளிக்குமாதலால், சாமான்ய ஜனங்களுக்கு அறிவிட்டும் விஷயத்தில் அவர்கள் அசிரத்தையாயிருப்பதன்றி இடையூறும் செய்து வருகிறார்கள். "தர்மம் தலைகாக்கு"மன்றி அதர்மம் ஒருபோதும் தலைகாக்காது என்பது ஸ்ரீராதனமாயுள்ள சித்திய விதிகளில் ஒன்று. இதையுணர்ந்துமுணராமதியிலகளுக்கு மதியூட்டத் தேவியான் கண்பார்க்க வேண்டும்.

BHARATI MATA

OR, THE AWAKENED NATIONAL CONSCIOUSNESS OF INDIA.

.பாரதீமாதாஸின் திருப்பள்ளியெழுச்சி.

அல்லது

“தூரியாம்பாள் தூரியஞான-பூஜை.”

“இச்சாசக்தி உமாபுமாரி.”-சிவசுத்திரம் “விசம்மோ யோகபூமிகா.”-சிவசுத்திரம்.

(திருமந்திரம்.)

ஓங்காரியென்பாள்வளொருபெண்பிள்ளை ஆங்காரியாகியே ஐவரைப்பெற்றிட்டு
 சிங்காதபச்சைநிறத்தையுடையவள் ஹரிகாரத்துலனே யினிதருந்தாளே.”

(திருவாய்மொழி.)

“நன்றாய் ஞானக்கடந்தபாய் நல்லித்திரயமெல்லாமீர்த்து
 ஓன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாமூலப்பிலத்தையுணர்ந்துணர்ந்து
 சென்றாங்கென்பதன்பங்கள் செந்துக்களைந்தபசைபற்றால்
 அன்றேயப்போதேவிடு! அதுவேவிடுவிடாமே!”

ஓ ப்ரீமாத்ரேம்:

I. ஓரோஹணம்.

1. குலசெய்வமென்றான் கும்பிட்டபெண்பிள்ளை
குழந்தையாவதெனக் கொஞ்சு'ரான் பார்.
2. இழந்தக் கத்தைத் திருமப்ப பெறுவான்
குழந்தை வடிவதான் கொண்டா னென்றாய்.
3. அஞ்சுவ நிலையென் றார்வரி நைத்தவன்
எஞ்சுகின் றான்சுத்தக் கருவரு வாய்.
4. செஞ்சித் தடுத்ததாய் வார்த்தையைக்கேளாமல்
யிஞ்சிச் சென்றான் தவம்மேற்கொண்டான்.
5. நாலஞ்சுமாகாத நாரியே தாலாடி
வேலனைப் பெறுஞ் செல்வம் மிக்கவனாய்,
6. கோலஞ்சுக் குடிசனைக் காத்தளிப் பாணவன்
வேலஞ்சும் வீணைப் பெற்றிடு வான்.
7. தஞ்சாத பஞ்சனைப் பாக்கியம் பெறும்படி
அஞ்சாத டெஞ்சுடன் தவம்புரித் தான்.
8. அஞ்சாத டெஞ்சுடன் தஞ்சாதவாம்பெற
அஞ்சஞ்சாப்பஞ்சி கணம்விட்டான்.
9. பஞ்சபூ தங்களை மிஞ்சா தடக்கியே
அஞ்சஞ்சு தத்துவங் களையறித் தானே.
10. அஞ்சஞ்சு தத்துவங் களையறித் துக்கிடு
எஞ்சுகின் றான்பஞ்ச தன்மாதிரை யாய்.
11. எஞ்சிய அஞ்சும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக
யிஞ்சியே கின்ருள் முக்குண மாய்.
12. முக்குண மாதவன் முர்த்திகரித் தென்னுள்
சற்குண நாயகி யானான் காண்.

13. சற்குண நாயகி காட்டுக் குரியவன்
சற்குண சம்பந்தர் கசோ தரி.
14. தற்குண வையிர்ப் துஷ்டடர்க் கரியவன்
எங்குண மாதர்க் குமீச் வரி.
15. சற்குண தற்குண சாகியா கீற்பவன்
முக்குண முமொத்த வாழ்பவன்.

16. எஞ்ஞன் மார்தர்க்கும் அஞ்ஞன் மாப்பின்று
தொஞ்ஞன் வுதன்னில் தானே யாவன்.
17. தானாக சிற்பன் தத்துவ மும்புலன்
தானற்ற தத்துவன் தன்னச்சேர்வன்.
18. எனற்று ஊனற்று ஊனற்று எங்கும்
தானற்றத் தன்மய மாகசிற்பன்.
19. வானற்று வளியற்றுத் தீயற்று நீதற்று
நிலைற்ற போதுத்தன் நிலையாவன்.
20. நிலையாவன் ஊயி நிலில் நிலமாவன்
வளிதன்னில் வஞ்சியாத் தான்சிற்பன்.
21. வெளியில் ஓளியாவன் வேந்தரில் முதலாவன்
தெளியில் அவன்உருத்தென் தெவிட்டும்.
22. 'தெவிட்டாததேன் கட்டியென்' ரோதினனென்
அவிட்டாட்பிறத்தவனையறிந்தான். [தாய்.
23. அவிட்டத்திற் பிறத்தவன் அவனையறிந்துள்ளே
தெவிட்டாமற் ருளேதின னுருகிசென் டான்.
24. உருகிசென் டவனுன் உள்ளத்திற் கண்டதை
ஊடொலாகு சொல்லிப் பாவவைத் தான்.
25. அறிவெனும் தேவையைப் பாவச் செய்தவன்
அறிவா னத்தம் தானுளுன்.
26. அறிவா னத்தத்தில் ஆசீர்மம் பூண்டுதான்
தெரிவார் தெரிய தேவையைப் பூஜித்தான்.
27. பூரித்த அவனுக்குத் தேவியுத் தான்தோன்றி
நேரித்த பாசங்கள் போயிற் றென்றான்.
28. போயிற்றென் றுன்பின்னும் போகவில்லையென்
ஆயிற்றாக வில்லையறித்தகொ ணென்றான். [ருள்
29. அறிந்து மறியாமல் மயங்கித் தயித்தவன்
உறத்தம் தறவாத வேஷம் பூண்டான்.
30. உள்ளத்து உறகொ கன்னத் தறவோவென்
கன்னத்தே ஐயங்கொண் டிருகிசின் றான்.
1. "உள்ளத்திற் கன்னம் உளதாயிற் காண்பையோ
பன்னத்தில் கீர்த்தகும் பான்மையே போல்?"
32. என்ருவன் சொல்லியென் னடிமைநீ யென்றான்
ஒன்றும் சொல் லாதவன் ஊமையானான்.
33. ஊமையானவன் ஊர்ப்பேச்சும் விட்டான்
ஆமையோல் தன்னுள்ளே தானுந் தின்றான்.
34. காமத்தை விட்டவன் காண மாப்பின்றுன்
வேமன்னு போலவன் வெறிய னுளுன்.
35. ஆமென்ன னமென்ன ஈமென்ன வேமென்ன
ஐம் பூரித்தமென்ன வுள்ளே யுளதுவான்.
36. உளதுவான் உள்ளே குளதுவான் பின்னும்
கிளதுவா னவன் ஊடெல் லாம்.
37. உண்மையைச் சொல்வன் ஊடெல்லாம் கிளதுவ
(தேவி) தண்மையைக் கண்டவனுள்ளுருகுவன். [ன்
38. உருகுவன் பெருகுவன் சருகுபோலுருகுவன்
உருகுபொன் னெத்தவன் மேளியோ கருகுவன்.
39. காமே சுவீயென்பன் வஜரே சுவீயென்பன்
பகமா விரீ சான். புகே நென்பான்.
40. அபயம்! அபயமென்பான்!
அஞ்சேல்! அஞ்செல் என்பான்!
உபயத் தவனியுழித்
தோன்றுக வேண்டுமென்பான்!
41. சத்தமொடு பரிசுமதம் ரூபாஸ சத்தமதம் [பான்.
ஒத்தழிய வேண்டுமென்று ஊசியெல் தபவிரூப்
42. கங்கங்கள் தான்போட்டு அஞ்சாங்கனெகிறத்த
முக்காரம் தான்போட்டு முணுமுணுப்பா
[னுள்ளுக்குள்ளே.
43. அஞ்சாங்கன் தானுருகி அழியாத சோதியதாய்
வடிவகோடி யுருவான தேவதைகள் தானுரும்.
44. கோடானு கோடி தேவதைகள் தானுருகிப்
பாடான கோடிகுரிய உதயமும் தானுரும்.
45. வீடான வீடதாரும் விஷ்ணுசக்தியென்று
[சொல்லும்
கோடானு கோடிகுரிய கந்திதானும்
[ருளியவேணும்.
46. கோடிகுரிய கந்தியெல்லாம் குளிர்ந்தபோய்ச்
[சந்திரானுல்
கோடிசந்திர உதயமில் குளிர்ந்தபோ
[முன்மன்த
47. குளிர்ந்தபோன மனமதனில்
சாத்தியது தான் பிறக்கால்
குளிர்ந்தொளிரும் சாத்தியதில்
உபசாத்தம் தான் பிறக்கும்.
48. உபசாத்தம் பிறத்தானுல்
உன்மத்தன் கீயாவாய்
'உபசாத்தம்' சாத்தமானுல்
சாத்தோப சாத்தமானும்.
49. சாத்தோப சாத்தண
வாய்நாயும் தான் பெற்றால்
சாத்திப்பதித் தன்னோடே
சேர்த்தொன்றாய் வாயுலாமே
50. சாத்திப்பதி யோடுவாயும்
சாபுஜ்யமாய் நாயுஜ்யத்தில்
சாத்திப்பதித் தன்வயிற்றில்
கூமாபுதான் தான் பிறப்பன்.
51. அநோக திடகாத்ர க்ஷமாபுதான் தான் பிறத்தால்
திசோபவா னுக்காக்கன் செய்வவருத் தானாக.
பலபூ ருதி: (சுஃபீம்)
52. அத்தப் பதவியிலே அருருடையா னவன் தேவி
எத்தப் பதவியிலும் இனிதிருக்கும் வரமளிப்பன்.
ஓ ஸத்தபாந்தன்வருபின்வயம:
ஓ தத் ஸத்.

திருமந்திரம்.

“மூலநாடி நடுக்கட்டைகுச்சியுள்
நாறுவாசலாடுவிலிருப்பீர்கள்
மேலைவாசல்வெளியுறக்கண்டபின்
காவன்வார்த்தை சஞ்ஞவிலுயில்கையே.”

“கற்பனை உற்றக்கண்வழியேசென்று
நிற்பனபெய்லாஞ்சிறுட்டித்தபேயொலிப்
பெரற்பிணைவாடிப்புணர்மதியோடுந்துத்
தற்பாமாசத்தருத்தன்சமாதியே.”

II. அவரோடும்.

53. அந்தவான் என் பெற்றேன்
அவனோடு அருவியிட்டேன்
எந்தவான் மேனடினாலும்
நவனான் இதுகேசியம்.
54. கிச்சம்பி தவானாலும்
நியமயிது வானாலும்
மித்தையான பாருலுதில்
பாதக்கண்ட மும்பவேண்டும்.
55. உய்யவேண்டும் பாதக்கண்டம்
உலகெல்லாம் வாழவேண்டும்
பெய்யவேண்டும் கல்வழியை
பூவுலகம் செழிக்கவேண்டும்.
56. அதர்மமெங்கும் அழிவீவண்டும்
தர்மமெல்லாம் தழைக்கவேண்டும்.
57. தழைக்க வேண்டும் தர்ம மாலு
தானி மன்னர்கள் வாழ வேண்டும்.
58. தானி மன்னர்கள் வாழவேண்டுமென்
நிரணியசர்ப்பனைப் பூணுசெய்தேன்.
59. இரணியசர்ப்பனும் தானியில் தர்மம்
தழைக்க விலையது பிழையென் னுன்.
60. பிழையைத் திருத்தப் பாரினித்தேவியை
அழைக்கவே வந்தாய்ந்தும் செய்தேன்.

61. அந்தர்-யற்கும் செய்து
அவனுக்கென்னைக்கொடுத்த
இந்தியா தான் பிழைக்க
வேண்டுமென்றேன் தேவியுமே.
62. வேண்டுமென்றகேட்ட வாமதனைக்கொடுத்து
தாண்டவ மாடிக்கொண்டு கூடவந்தான் தேவி.
63. கூடவந்த தேவியை
கும்பித்தொழு தருந்தான்
மூடவந்த இந்தியாவைக் கூடவேண்டு
[மென்றழுதேன்.
64. துய்யிழுக்க திருப்பாதம்
தொழுதெழுத்து அக்கினியை
அம்பிகை தாவனவன்
தான்வளர்த்தான் மூலத்திலே.
65. மும்புத்தே தேவியிட்ட முன்னத்தியுடனே
அம்புத்தே யனுமனிட்ட வல்வகத்திதனையும்,
66. அடிவயிற்றே வன்னியிட்ட அத்தத்தியுடனே
படிவயிற் கையத்தெரியும் பாமார் திவையும்,
67. கைழகன் வயிற்றுதான் எரியவே செய்யும்
கோழைமன துடைய குணக்கேடர் தியும்,
68. பாண்கன், கைழகன், மாதர்கன், தேவர்கன்
சாலவும் கும்பிக்கெட்ட சதிமோசத் தியும்,
69. பொய்யமெய் வாசலும்
மெய்யைப்பெயர் வாசலும்
வெய்யவே தானுரைக்கும்
வாதுக்காரர் தியும்,
70. உன்னத்தையுணராத கன்னத்தையும்
வென்னையர் போடும் வேவுத்தி யதவும்,
71. இத்தனை திவையும் ஒன்றித் தலிக்கும்
அத்தன் அருள்பெற்ற மூத்தர்வாக் தியும்,
72. ஆகிய திக்கன் அனைத்தையும் ஒன்றித்
தேதியு தன்னத் துண்பவன் யோகி.
73. அப்படிப் பட்ட யோகி யொருவன்
எப்படிப்பட்ட துன்பமு மஞ்சான்!
74. புலித்தோல்தண்டு கண்டலத்துடனே
புறத்தோடகத்தற வனைத்துப்பூண்டு,
புலிவிப்பேச்சுக் கஞ்சாளுகிப்
புண்டரபமும் வேண்டாளுகி,
75. அக்கினியைத்தான்வளர்த்து ஆதரூதிகன்செய்து
ஓமாக்கி தன்னில்தன் உன்னத்தை நாடி,
76. கிதக்கி ருண்டத்திற்செழுத்தி வளர்த்து
கிதக்கி-ருண்ட ஸிப்புகைந யானுனை
77. ஸ்ரீதேவி தன்னை பாரதி மாதாவை
“ஸ்ரீமாதா மாகத: சியாமபா” வென்றேத்தி,
78. மன்றனை யாடும் மாதாவைத் தொழுது
கன்னன் தாய்போற் சதநியழ வும்மே.

79. என்றுமுன்ன வென்றன் அம்பிகை தானும்
உன்றுதன் தாய்பால் துள்ளிடு மாபோல்,

80. யோவியின் உன்னத்தே தள்ளித் குதித்து
யோகிதன் னகமும் புறமுமாய் கிறைந்தான்.

81. கிறைந்தவன் தோற்றம் கோழிமு ருபமால்
இறையவன் புகார் கிறையவ னானான்.

82. சுயம்பு லிங்க சார்வோ ருக்கு
ககேசி ரூப சக்தியுள்ளான்.

83. தஞ்சாத பஞ்சணைப் பாக்கியம் பெற்றுத்
துயிலுனர் தேவியின் துக்கத்தா னறிந்து

84. அஞ்சாத செஞ்சடை யத்தியர் தாமும்
பஞ்சாப்பறக்க விட்டனர் பேரையை.

85. அன்னபோ லன்ரும் அருணிறை யுள்ளரும்
தன்னுயிர் போல மன்னுயிர் காப்பான்,†

86. “ஆண்டவ னறிய ஆனைத்தென் மக்கள்போல்
நாண்டில் விராச்சியம் ஆள்வே” என்று

87. வாக்கது கொடுத்த வார்த்தையைக் கேட்டு
பாக்கது புரளா னாரிலேக் தென்று,

88. போக்குடன் வாத்தம் போக விட்டவன்
வக்கமில் துக்கம் இசையப் பெற்றான்.

89. சொன்னசொற் கடத்து சத்தியக் தவறி
அன்னசொல் தவறி அக்கதை மேலிட்டு,

90. தன்னுயிர் போலும் தனியன்க லிருவரை
இன்னுயிர் கொள்ளும் யமனே போல,

91. மன்னுயிர் உதைக்கும் மன்கர் களைப்போல்
பன்னுமொர் சொல்லமாத் திர்த்தன் னாலே,

92. வெளவியே கொண்டுபோய் வாய்ப்பூட்டுவிட்டுப்
ஒளவியம் பேசி ஆர்வ மழித்தனர். [பின்

93. ஆர்வம ழித்தவர் அலக்கோல மூக்கண்டு
ஊர்வாவை மூடுவான் உலுமுடிபுரு செய்து,

94. “குடிப்புரக் கோலுயரும்” என்பதைப் புறத்து
“கோலுயரக் கோலுயரும்” தர்மபதை யிழைத்

95. “அரசன் தன்சொற் காவா னாயின் [தார்-
அசொடு குடிபும் அல்லத் பட”மென

96. ஓளவையார் சொல்லிய அந்நெறி யெல்லாம்
செல்வையா லுணர்ார் சீர்கே டுறவார்,

97. அலம்பாவத்தா ளுழிந்தான் துரியோ தன்னும்
குதும் பாவத்தா ளுழிந்தாரி னாட்டார்கள்!

98. இழிந்தாலும் தோஷமிலை பழிபாவம் பற்று
அழிந்தாலும் வாழ்வைப்பன் [தாவும்
குழந்தைமனம் மாறுதானில்!

99. ஆனைவரும் பின்னே மணி
யோசைவரும் முன்னேபோல்
ஊனேவரும் விதிப்பயனை
யொறுக்கலாமோ சொல்லேன்!

100. ஆகையால் அம்பிகையை
ஆர்வமுடன் தொழுதேத்தி,
இருகையும் தாண்டப்பித்
தொழுதிருள் யோகி!

101. “தழீபங்கள் தோவெண்டும்
தொல்சீர்மை படைபவெண்டும்
இன்பதுன்பத் தானறியாத்
நீரமது தான்வேண்டும்.

102. “கஷ்டங்கள் தோவெண்டும்
கர்மங்கள் தொலையவேண்டும்
“இஷ்டங்கள் சோவெண்டும்
நீன்னுயிரே யென்றாயே!

103. “கஷ்டங்கள் போகவேண்டும்
ஓடுகென்றூச் செழிக்கவேண்டும்
சிஷ்டர்க ளெங்கும்
செழித்தோங்க வேண்டும்தாயே!

104. “துஷ்டர்கள் கொட்டங்கள்
அடக்கவேண்டு மென்றாயே
“இஷ்டர்கள் சட்டமுடன்
சீர்பெற்று ஒக்கவேண்டும்.

105. “உண்கதம்பவன நீழலிலெம்
கஷ்டங்களை யாம்மறப்போம்
“உண்கற்பகத்தரு ளுயிலெங்கள்
இஷ்டகிறை வெய்தட்டும்.

106. “(உன்)சாலலிருகூத் தோர்ப்பதன.
போலுன்னக்கும் கசகூக்து
“ஆளவீருகூம் டோல்பிறந்த
ஐஉன்சுள்தா காக்கட்டும்!

வம்பூர்ணம்.

107. “நற்குதயமள னைநடுவே
இருக்கும்சிந்தா மணிக்கிரகத்தில்
“காமருப பீடமிட்டோம்
காத்தருள்வாய் ஆகதம்பிகே!

108. “பூர்ணகிரி பீடமிட்டோம்
பூதபந்தையே காத்தருள்வாய்!
“ஜாலந்தா பீடமிட்டோம்
ஜபவிஜயயி ஜபஜபு0.”

வாழ்த்து.

வாழ்கவந்தனர் வாழ்க வின்றமழித்
வாழ்கசெத்தன லொத்த மாதர்கள்
வாழ்க மாதவர் வாழ்க மாரியர்
வாழ்கவீ டன்வயி வீசச் சதிசெயல்.

கபமஸ்து.

SHORT STORY.

"IMPOSTORS ALL."

"படாடோபம்."

ஒரு நாள் காலை யில் நான் எனது கிற்றை யில் ஒரு சப்மீனியில் உட்கார்ந்திருந்தேன். வழக்கம்போல் எனது சேலகன் அன்றைய தினம் தபாற்காணால் கொண்டுவரப்பட்ட, சமாசாயப் பத்திரிகைகளையும், கடிதங்களையும் சப்மீனிக் கருவியிலிருந்து என்னுடைய மேல் வைத்தவிட்டு வெளியே போனான். நானும் எனது பரிாரகனாகக் கொண்டுவரப்பட்ட சிற்றுண்டியைச் சாப்பிட்டபின்னரே லக்கோடா வை ஒவ்வொன்றாய் உடைத்து காதலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வருவையில், அக்கடிதங் களோடு கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு அச்சடித்த கார்டு என் விஷயத்துக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்ததையும் அண்டேன், வழக்கம்போல் அநேக சம்பவங்களினின்றும் வரும் கார்டுகளைச் செய்வதுபோல அதையும் குப்பைக்கூடையில் (Waste paper basket) போட்டு எத்தனத்தினவன், அக்கார்டில் அச்சடிக்கப்பட்டிருந்த வரி கண்ணில் பட்டதும் அப்படிச் செய்வாமல் ஒரு தரத்திற்குத் தரமாய் அதை நன்றாய்ப் படித்துப் பார்த்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் குக்ஸ்டீர்டிங்குக்குச் செல்லி யனுப்பினேன். அவரும் அதை மணி நேரத் துக்குள் வந்து என் பக்கத்திலிருந்து ஒரு நாற் காலியில் உட்கார்ந்த பிறகு, பின்வரும் சம்பவ டினை நடத்தினான்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—"என்ன விரேஷம் அல் வளவு அவசரமாய்க் கூப்பிட்டீர்?"

"ஒன்றுமில்லை, காலைத் தபாலில் எனது விஷயத்திற்கு ஒரு கார்டு வந்திருக்கிறது. அதைப் பார்த்ததும் எனக்கு, ஒன்றும் தோன்றவில்லை. எவ்வளவுதான் யிருப்பான் என்று ஊதிக்கவும், கூடவில்லை. ஆகையால் தங்களுக்கு ஆன் அனுப்பினேன்" என்று சேஷன்னேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—"அப்படித் தங்களுக்கு அல்வளவு பயத்தை உண்டாக்க கார்டில் என்ன இருந்தது?"

"நீங்கள் தாள் பாருங்களேன்." என்று அந்தக்கார்டைக் கொடுத்தேன். (அதைப் படித்துப்பார்த்தால்).

இன்ஸ்பெக்டர்:—"எழுதினவனுக்கு கால னைச்செலவு, உங்களுக்கு எப்பொழுதும் கூட யேவா ஒரு மெய்க்காவலின் சம்பளம் (Bodyguard) மாதம் 10 ரூபாய் செலவு. போலீஸ்காரர்க்கோ 7ம் செம்பர் பாரம் கொடுக்குமளவும் செட்டிபூதல் வேண்டியது தான். இவ்வளவு தானே, வேறு ஏதாவது கிரேஷமுண்டோ?"

"ஒன்று மில்லை." என்றேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—"ஆனால் நான் வாட்டு யோ?"

"சரி! போய் வாருங்கள். கொஞ்சம் ஓர பகமிருக்கட்டும்."

(இன்ஸ்பெக்டர் போகிறார்).

இன்ஸ்பெக்டர் போனபின், மறுபடியும் கார்டைப் படித்துப் பார்த்தவிட்டு என் கருளே சொல்லிக்கொண்டேன். என்ன அக்கிரமம் யிருக்கிறது "எனது 32 பற்களையு மாகாப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்?" என் தப்பயல் எழுதி யிருப்பான்? சப்பு-மெட்டியா யிருக்குமோ? சி; அவன் அவ்வளவு ஹல்கா த்தனத்துக்குப் பேர்கமாட்டான். ஆகையு ராயிருக்கலாம்! வேறுயாரும் எனக்கு கிரேஷி களைக்காணோம். இருக்கட்டும்! பார்த்தலாம்! இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னபடியே ஒரு ஆன் கூடவே இருந்தால் நல்லதுதான், 10 ரூபாய் போனால் போகட்டும்.

இதற்குள் பக்கத்து வீட்டிலிருக்கும் வக் கில் ஷோக்கர்த்தாமயர் உள்ளே வந்து "என்ன சாவகாசவான் என்ன கிரேஷம்? எதோ ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறதாய்க் காண் கிறதே! உடம்பு சரியாய் இல்லையா என்ன?" என்று சொல்லிக்கொண்டு இன்ஸ்பெக்டர் சற்றுமுன் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

"உமக்கென்ன ஐயா! கிரேஷமுண்டா; எப்பொழுதும் கோலாஹலபுருஷன், தப்பப னர் யிதேஷ்டமாய் பூஸ்திதி சம்பாதித்து வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். நீர் என்ன தான் வாரி இறைத்தாலும் இரண்டு மூன்று தலை முறைகளுக்குத்தானும், தவிர வக்கில் வேலையில் வரும்படியும் இருக்கிறது! உமக்கு என்ன ஐயா குறைவு?" என்று சொன்னேன்.

ஷோக்கந்தரமய்யர்:—“என் தகப்பனார் வைத்துவிட்டுப் போனதை நீர் தான் மெச்ச வேண்டும். வக்கீல் வேலையில் எனக்கு பதேஷ்டமாய்வரும்படி மாதம் 30-நாளும் சிலமாதங்களில் 31-நாளும் சிப்பிரவரிமாதத்தில் 28, 29-நாளும் வருகிறதென்பது ஊருக்கே தெரிந்தவிஷயம். என் பூண்டிதியாளின் மேல் நூறுகாசுகடக் கொடுப்பார் இல்லை பென்பது உமக்குத்தெரியாததல்ல. ஏனெனில் அதில் கோஷ்பரத (?) பூமி பாக்கியின் மீயில் உமக்கு அடைமானந்தானே! இவதல்லாமிருக்கட்டும் என்ன ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறீர்!”

நான் ஒன்றுமில்லை. உம்மோடுசொல்லாமல்பாரோடுசொல்லப்போகிறேன். இன்றைக்குக்காலமே எனக்கொருகாட்டு வந்தது. அந்தக்காட்டில் “உமது 32 பணியும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும், எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. நான் நாட்டுக்கோட்டை செட்டிகளைப்போல் 100-க்கு ஆறேழு விழுக்காடு வட்டியவாக்குகிறதில்லை. குடிமுழு சிப்போரும்படி செப்கிறதில்லை. தாம வட்டி அடைவட்டிக்குப் பணம் கட்டுக்கக்கொடுக்கிறேன். அப்படியிருக்க எனக்கு பராய்யா கிரேதிகளிருக்கலாம்? கொஞ்ச நாளுக்குமுன் சுப்புரெட்டி ஒரு ஆயிரம் கடன்சேட்டான், அதற்கு நான் “அப்பா! முன் பக்கியே வரக்காலேமே; இப்பவும் வாங்கிப்போனால் திருப்பிக்கொடுப்ப தெப்படி?” என்று மிகவும் நயமும் பழமையாய்ப் பதில் சொன்னேன். அவனும் யாதொரு கோபக்குதலையோடு போகவில்லை. ஒருக்கால் அவன்தான் எழுதியிருப்பானோ என்று சந்தேகித்தேன். ஆனால் யோசித்துப்பார்த்தால் அப்படி ஒன்றுமிராதென்று எனக்கே தோன்றுகிறது.”

ஷோக்கந்தரமய்யர்:—இதற்காகவா கவலை யாயிருக்கிறீர்? இன்றையதினம் சமாசாரப் பத்திரிகையைப்பார்த்தீரோ ஐயா? அந்த மாதிரிகாட்டு வந்திருப்பது உமக்கொரு வருக்கல்ல. இவ்வூரில் ஒரு பெரியமனுஷ யன் பாக்கியில்லாமல் வந்திருக்கிறது. நேற்றையதினம் “காஸ்மாபாஸீடன் கிளப்பில்” டென்னிஸ்முடிந்தபிறகு, சந்திரேரம் பேசிக்

கொண்டிருந்தோம். ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் ஜீவநாதய்யர், முன்சிப் கோர்ட்டு வக்கீல் மோஹன் சிங்கு, பிறைவேட்ட வக்கீல் பழனி யப்பரெட்டியார், முகலாண் எல்லாருக்கும் உமக்கு வந்ததுபோலவே காட்டுவந்திருந்த தாயும் அவர்களைல்லாம் யாரோ பரிசாசத் திற்காக எழுதியிருக்கலாம், கெடுதல் செய்ய எண்ணுவோக்டு எழுதியிருந்தால் ஒருவர் இரண்டு பேருக்குவந்திருக்கும்; ஊரிலுள்ள எல்லாருக்கும் வரும்? ஒருநாளும்இராது! என்று சொல்லிவிட்டதாயும் பேச்சுநடந்தது. தவிர இன்றையதினம் சமாசாரப் பத்திரிகையைப்பாரும். அதில் இதைப் பற்றி போட்டிருக்கிறது.

நான்:—சமாசாரப்பத்திரிகையை பிரித்துக்கொண்டே, “கார்டைப்பார்த்ததும் எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அதனால்தான் இதைப்பிரிக்கக்கூட இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டுப் பத்திரிகையினின்றும் பிள்வருமாறு படித்தேன்.

“ஒங்கீகால் கால்கடைக் கில் காசுடி”

“மதுரை சமாசாரங்கள்”

“கோயமுத்தூர் சமாசாரங்கள்”

“ஆபத்தைக்குறிக்கும் அச்சபோஸ்கோர்ட்”!

ஆறா:

“ஐயா,

சொன்ற ஒரு வாரமாக இவ்வூர் அல்லலால் கள்ளேலப்பட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. ஊரில் ஒருபெரிய மனுஷ்யனுக்காவது பாக்கியில்லாமல் “உமது 32 பணியும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்” என்று அச்சிட்டென்ன கார்க்கள் வந்திருக்கின்றன. இதனால் ஜனங்கள் அதிக காப்பாற்றப்பட்டுக்கொண்டு வெளியில் தனியாய்ப் போவதில்லை. எப்பொழுதும் நாலாறுபேர்கள் கூடியே போகிறார்கள். மைமன்சில்லில் நடந்ததுபோல, இவ்வூரிலும் மஹம்மதியர்கள் ஒன்றுகூடி, ஹிந்துக்களை நையப்புடைக்கத் தீர்மானித்திருப்பதாக ஒருவதந்தி கூடியசேக்கிரத்தில்இந்த காப்பாக்கருக்கில்லாம் காரணபாஸனவர்களைக் கண்டு பிடித்து தண்டிக்கவும் ஜனங்களின் பிதியை நீக்கவும் தக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுமென்று நம்புகிறேன்.

உண்மையுரைப்போன்.”

என்று இதைப் படித்ததும் நான் ஒரு வாய் மனக்கவலை தீர்ந்து ஷோக்கந்தரத்தைப் பார்த்து: “நீர் சொல்வதுவாஸ்தவந்தான். செய்கிறதாயிருந்தால் ஒருவன் ஈரவிரல்வாருக்குமா தீய்க்கிறாப்பான்! எல்லாருடைய பந்தாபுமா தட்டிப்போடுவான்! அதைப்பற்றி பயப்படவேண்டியதில்லைதான். முதலில் எனைக்கு மாத்திரம் தான் அங்கிதக்காரர் வந்ததாக எண்ணி மனக்கவலையுற்றேன். இப்பொழுது அக்கவலை பாதி நீங்கிற்று. என் பாதியென்றால் இப்பத்திரிகையில் கண்டபடி. இவ்வூர் மஹம்மதியர்கள் இதற்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கலாமல்லவா? இருக்கட்டும்! மற்றவர்களுக்கு நேரிடுகிறது எனக்கும் நேரிட்டோமே, “ஊருடன் ஒத்துவாம்” என்று ஒளவையுடைய சொல்லியிருக்கவில்லையா. இதெல்லாம் பேசுக்கட்டும்! எங்கே இந்நேரத்தில் நீங்கள் இவ்விடம் வந்தது-என்று சேட்டேன்.

ஷோக்கந்தரமயர்:—“நான் உய்யிடம் எந்தக் கையை அடிக்கடி வருவது வழக்கம்? வரும்போது வெறுக்கையோடு வருவேன். போரும்போது சட்டைப் பையில் பணம் கலகலவென்று ஒசைசெய்ய வெளியே போவேன்; வளர்த்துத்தில் என்ன! எனக்கு ஆபிரம் ரூபாய் இப்பொழுது கடைவேண்டும்; பிராம சரிசோட்டு எழுதித்தருகிறேன். வட்டியை வேண்டுமென்றாலும் முன்னதாக எடுத்துக் கொள்ளும். ஆறுமாதத்தில் ஜாடாவாய்ப்பைச் செய்து போடுகிறேன்.”

“என்ன ஆபிரம் ரூபாய்க்கு அவ்வளவு அபசாஹம்?”

ஷோக்கந்தரமயர்:—அதை யென் கேட்கிறீர்கள்; அவ்வியாவிருதவியாபாரத்தின் பலன், வினைதாசி தனபாக்கியம் இருக்காளே தெரியுமா? அவளோடு ஒரு உடன்படிக்கை பண்ணிக்கொண்டேன். மிட்டாதர் ரூப்பையார் வீட்டுக்கல்லாணத்தில் காதுகளும் அவன்கச்சேரி யென்றும் நான் ஒன்றுக்கு 300 ரூபா. விதம் 1,200 ரூபாய் வாங்கித் தருகிறேன் என்றும், முதல் நான் கச்சேரி நடத்தது. வினைபின் தொனி பக்கத்திலுட்கார்த்திருத்தவர்களுக்கு மாத்திரம் சேட்டதாம், துரத்தியிருத்தவர்களுக்குக்

கேட்கவில்லையாம். ஆகையால் ஒருநான் கச்சேரி போதுமென்று சொல்லி 300 ரூபாய் மாதிரம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டார்களாம். இன்றையதினம் காலை “ரூபா. 1200 ரூப்பையாரால் செல்லு ரூபா. 300 போக பாக்கி ரூபா. 900-ம் வக்கீதுக்கு பீஸ் கொடுத்த ரூபா. 100ம் ஆக ரூபா. 1000மும் ஒருவாரத்தில் கொடுக்கப்படாவிட்டால் நடவடிக்கை நடத்தப்படு” என்று லாபர் கோட்டில் ஒன்று தனபாக்கியம் அனுப்பியிருக்கிறான். என்ன செய்யச்சொல்கிறீர், சரியாய் 1,000 ரூபாய் ஒருவாரத்திற்குள் வேண்டும், கோர்ட்டு ஏறாமலிருக்க. என்ன சொல்கிறீர்?

இந்த சமயத்தில் என்னையில் 1,000 ரூபா சேருவது கஷ்டம். பணமெல்லாம் வெளியில் முடங்கிக்கிடக்கிறது. ஆயினும் இந்தச் சமயத்தில் இல்லையென்று சொல்லிக்கையிட இஷ்டமில்லை. மேகசயியமேல் கைக்கடு பேளுகாத மிருக்கின்றன. எழுதும் ஒரு புரோஜேட்; ஸ்டாம்புவேணுமே! இதும் பார்க்கிறேன். என்னுடைய டையிரியில் நேற்று ஒன்று வைத்திருந்தேன்—என்று சொல்லி, ஸ்டாம்பு எடுத்துக்கொடுத்து பிராமிசரி கோர்ட்டு எழுதிவாங்கிக்கொண்டு பணத்தைக் கொடுத்தனுப்பி விட்டேன்.

மேற்சொன்ன சங்கதிகள் நடந்த பிறகு இரண்டொரு மாதங்கள் வரையில் சமாசாரப்பத்திரிகைகளில் “யாரோஜனங்களுக்கு பிதையை உண்டாக்க எண்ணமுற்ற கையெழுத்தல்லாமல் கார்டுகளில் “உமது 32 பற்களையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்” என்று அச்சிட்டு தபால் முலையாய் பற்பல பேர்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிடித்துக்கொடுக்கிறவர்களுக்காவது அல்லது சரியான துப்புக்கொடுக்கிறவர்களுக்காவது சர்க்காரால் ரூபா. 500 இதும் கொடுக்கப்படுமென்றும், ஜனங்களுக்கு மஹம்மதியர்களிடமிருந்து அபாயம் வரலாம் என்ற பிதையை ஆற்ற கவர்ன்மெண்டார் ஒரு “துருப்பு” ஊரில் கொண்டுவந்து வைத்திருப்பதாயும் செந்தலைப்புகள் குற்றவாளிகளைக்கண்டு பிடித்து தண்டிக்கும்கொண்டு வரவேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்து கொண்டிருப்பதாயும் ஜனங்கள் புகழ்ப்பு.

வேண்டியதில்லை. பெண்டும் இன்னம் நானா
யிதமாய் எழுதப்பட்டு வந்தன. இன்னம்
“சிலநாளாகக்கொண்ட கார்டின் சங்கதி முற்றி
யும் மறந்துப்போயிற்று. மஹம்மதியர்கள்
வந்திருக்களை ஹிப்ஸிஸ் கங்கணம் கட்டிக்
கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னதாகதி முற்றி
யும் பொய்யாய்ப்போய்விட்டது. கெந்தலைப்
புலிகளின் பிரயத்தினமும் ஹிஸ்ப்கிட்டது.
குற்றவாளிகள் தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.
சிலநாள் சென்றபிறகு ஒருநாள் வழக்கம்போல்
காப்பிரிசுடித்துகிட்டே தபாலை உடைத்துப்
பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் முன்வந்திருந்
ததுபோல ஒருகாட்டு கடிதங்களுக்கு மத்தி
யில்சிருக்கக்கண்டேன். அதை எடுத்துப்படி
த்ததும் மேசையைத்திறந்து முன்வந்திருந்த
கார்டை எடுத்துப்பார்க்க, ஆச்சரியம்! ஆச்
சரியம்! முன் அச்சிட்டிருந்த “உமது 32 பற்
களையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்” என்னும்
வரிக்குமேல் “தந்தரேகைப் வாரணி என்னும்
புல்பொடியை வாங்கி உபயோகித்து வந்து”
என்னும் வரி காணப்பட்டது. கொஞ்ச நேர
த்துக்கொள்ளம் ஷோக்கந்தரமய்யரும் இன்
னொரு அவ்யாகிருத சிபாபாரத்தி கிமித்தம்
மற்றொரு ஆயிரம் கட்டை வாங்கவந்தவர் அச்
சுரீஸ்பிடித்துகிட்டே அவரும் கடனும் வயி
து வலிக்கச் சிரித்த சிரிப்பை நினைக்க இப்ப
வும் என்ரு சிரிப்பு வருகிறது.

பிறகு எங்களுருவருக்கும் பின்னரும் சம்
பாஷணை நடந்தது.

நான்: “ஷோக்கந்தரமய்யரே, நான் மேஜை
யில் வைத்துப் பூட்டி யிருந்த கார்டை எடுத்து
எவன் ஐயா அப்படி அச்சிட்டிருக்கக்கடும்?
தவிர இப்பொழுது வந்த கார்டில் முன்வந்த
கார்டை எடுத்தபாரும் என்று எழுதப்பட்ட
புருக்கிறதே அதுதப்படி ஐயா மூணாவது மனு
வுடனுக்குத்தெரியுமா? இவ்வளவு பந்தோபத்து
ள்ள என் வீட்டில் உட்புகுந்த மேஜையிலி
ருக்கும் கார்டை எடுத்து அப்படி அச்சிட்டு
வைத்து கிட்டப்போகச் சக்தி உள்ளவன் என்
னதான் செய்யமுடியாது? ஏது எனக்கு
ஏதோ போதாததால் மாய்த்தேன் துகிறது!
ஏழுவை நாட்டு சனியின் செய்கைகளை? ஆனால்
ஜோசியர் “இதுபொய்க்குசனி கெடுதல்
செய்யாது” என்று சொன்னாரே. என்ரு
என்னைச் செய்கிறதென்று தெரியவில்லை! போலி

ஸ்டேஷனுக்கு ஆனதுப்பவா? சொல்லும்!
என்றேன்.

ஷோக்கந்தரமய்யர்:—ஹா, ஹா, ஹா, ஹா,
ஹா, ஹா.

“ஐயரே!” நீர் கர்னாடக மனுஷ்யன்; நானா
க்கு நான் உலகம் எவ்வளவு சீர்த்திருத்தத்
திற்கு வந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பது உம
க்குத்தெரியாது. “Inventions and dis-
coveries of the 19th century” என்னும்
புத்தகத்தைப்படித்துப் பார்த்திரானால் தெரி
யவரும். உமது வீட்டில் பாடுதொரு வேற்று
மனுஷ்யனும் புதலில்லை. நீர் போலிஸ்டேஷ
னுக்கு ஆள்கிடவும் வேண்டாம். நான் சங்கதி
சொல்லுகிறேன்: ஒருவகைத்திராவகத்தைச்
சேர்த்து காய்ச்சி அம்மசியால் எழுதினால்
அம்மசிகாய்ந்து போனவுடன் வெறுத காயி
தமாகத் தோன்றும். பிறகு சில நாட்கள்
சென்றாலாவது அல்லது உஷ்ணப்பட்டாலா
வது. அவ்வெழுத்துகள் தெரியும். இது
தானையா ரகசியம்! பற்பொடி கிண்போவதற்
காக இப்படி செய்திருக்கிறான். வெறொன்று
யில்லை!” என்றார்.

“என்னத்துக்கப்பா அவ்வளவு சிரமம்
எடுத்துக்கொண்டு தெரியாமசியால் எழுதி
ஜகைகளுக்குபிதியையும்போலிஸ் காரர்களு
க்கு வேலையையும் ஹிஸ்ப்கொடுக்கவேண்டும்
நல்லமசியால் ஏன் ஒரே தடவையில் எழுதி
ஆனுப்பியிருக்கலாகாது. ஏன் முதல் ஒரு
கார்டு எழுதி அதற்குக் காலணைச் செலவு
செய்துபிறகுபழைய கார்டை எடுத்துப்பாரா
ன்று இன்னொரு காலணை செலவழித்து இன்
னொருகார்டு எழுதுவானேன்? காசுக் கொழு
ப்பாயிருக்கலாமா?” என்று கேட்டேன்.

ஷோக்கந்தரமய்யர்:—சாவகாரவானே “நீர்
கர்னாடக மனுஷ்யனென்று” நான் முன்னேயே
சொன்னேனே. கேளும்; ஏதாவது ஒரு
கடை, ஹோட்டல், முதலான இடங்கள்
பிரபலமாக வேண்டுமென்றால் அதில் ஏதாவது
ஒருபக்கத்தில் கொடுப்புவைத்தாவது கொஞ்
சம் எரித்து கிடவேண்டும் இச்சங்கதி சமா
சாரப் பத்திரிகையின் வழியாய் எங்கும் பரவி
ஒரு நாளும் இந்தப்பெருள்ள ஹோட்டலா
வது கடைபாவது இந்தவீடத்தில் இருக்க

கென்று தெரியக்கொஞ்சமேனு. ஹேஷிப
மில்லாத இடங்களிலும், தெரிந்து போகக்
காரணமாகிறது. நீர் ஆயிரம் ரூபாய் கொடு
த்து உமது ஓட்டையிருக்குமிடம் முதலான
தைசமாசாரப் பத்திரிகைகளில், பிரசுரம்
செய்வதைக் காட்டிலும் பத்திரபுத ரூபாய்
க்கு ஒரு சாலை போட்டும் அதை எரித்து
கிட்டால் உமது எண்ணம் நன்றாகக் கை
கடுமையா! இதகளெல்லா வியாபாரிகளின்,
தந்திரம்! இருக்கட்டும்! 'எனக்கு இன்னம்
ஆயிரம் ரூபாய் கடன் கொடும் ஒருஜாத
குதிரை விலை தீர்த்திருக்கிறே' நென்று
சொல்லி ஒரு ஐ. ஓ. ஆ. எழுதிக்கொடுத்த
ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டுபோய்
விட்டார்.

(முற்றிற்று)

எம். என். கணேசய்யர்.

—:(*):—

* அவிழ்த்துவிட்டகமுதை.

3. பாலியம் (தொடர்ச்சி.)

—:(*):—

வேடிக்கைகவாலல்லாமல் வஸ்தவமாக
நீவ பேசுவோம். தபால்வண்டியைக்காட்டி
லும் பத்திரமான இடம் சந்தடியில்லாமல்
தூங்கக்கூடிய ஒரு படுக்கை உள்ளென்று
சொல்லலாம். ஆனால் அங்கேயும் தெய்விக
மான சில ஆயத்துகள் நேரக்கூடும். இரவில்
திருடர்களை துழையலாம், நெருப்புப்பிடிக்க
லாம், பாய்பு கடிக்கலாம், தபால்வண்டியின்
முன்பெட்டியிதுக்கார்த்திருப்பவனிடத்தில்
இவ்வாபத்துகளைச்சொன்னாலோ, அவன்
"சே.போ" என்று சிரிப்பான். திருடனா?
இதோ பார் தூப்பாக்கிருட்டுபோட்டு தபா
ராய் வைத்திருக்கிறது. தூப்பாக்கியை எடு
க்க நேரமாகுமென்றாலும், குதிரைசவுக்கி
னால் ஒரு வலுவான அடி கொடுத்தால் அவ
ன் அதைத்தாதுத்துக்கொண்டெழுந்திருப்
பதற்குள் காததாரம்போய்விடலாம். அவனை
அடித்த சவுக்கின் எப்த்தத்தைக்கேட்டு குதி
காவெருண்டு பாய்ச்சலில் விளம்பியிடும்,
நெருப்புப்பிடிக்கும் மென்றாலோ, சுருட்டுக்

குடித்தாலொழிய தபால்வண்டியில் நெருப்
புப்பிடிக்க வயியில்லை. ஆனால் தபால்
வண்டியில் சர்க்கார், காகிதங்கள் கொண்டு
போகப்பட்டமைவால், இந்த அபாயத்தை
சீக்குவதற்காக வண்டியில் யாரும் சுருட்டுக்
குடிக்கக் கூடாதென்று சட்டம் ஏற்பட்டிரு
ந்தது. வண்டிக்காரன் மட்டும் எப்பொழுது
தாவது சுருட்டுக்குடிப்பான், ஆனால் அந்த
சரப்பல் எப்பொழுதும் தனையில் தான் கிழ
க்கடுமேயன்றி வண்டியில் கிழகியாயில்லை.
பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவன் பிராமணனா
யிருந்தான் அதுகூடக் குடிக்கமாட்டான்.
ஆனால் எனக்குத்தெரிந்து ஒரே ஒருதடவை
தபால்வண்டியில்கூட நெருப்புப்பிடிக்க ஆர
ம்பித்தது. ஒரு தடவை நான் எப்பொழுதும்
போல் முன்பெட்டியில் உட்கார்ந்து பாய்க்
கொண்டிருக்கையில் உள்ளே ஒரு சட்டைக்
காரனும் அவன் பெண்சாதிபுமாகப் பிரபா
ணம்செய்தார்தான். மற்ற இரண்டு பேரும்
நாட்டுப்புறத்தக் குடியானவர்கள் இந்த
சட்டைக்காரன் சுருட்டுக்குடிக்க ஆரம்பித்
தான். நான் சுருட்டு நாற்றம் பொறுக்க
மாட்டாமல் உள்ளே இருக்கும் குடியான
வர்களைப் பார்த்து, அந்த துறையினி-த்தில்
சுருட்டுக்குடித்தல் சட்டத்துக்குவிரோதமே
ன்று சொல்லென்று சொன்னேன். நான்
கொன்னதைக்கேட்டு அந்தசட்டைக்காரனும்
அவன்பெண்சாதிபுமாகசிரித்துவிட்டு இன்னு
மதிகமாகப் புனைவிட ஆரம்பித்தார்கள். அவ
ர்கள் குறுக்காகைத்ததில் ஒரு நெருப்புப்
பொறி அரித்துரைசானி அம்மாளுடைய
பரவாசை யில் கிழுந்து வண்டிபோகிற காற்
றின் வேகத்தினால் இவ்வாறுபுண்டாகிவிட்டது
அவர்களிருந்தசந்தேஷத்தில் முதலில் கொ
ஞ்சநேரம் அவர்களுக்கு நெருப்புப்பிடித்த
தேதெரியவில்லை, இருவரும் கைகோர்த்து
கொண்டு நெருங்கியுட்கார்த்திருந்தமையால்
சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் தகையின் சட்டை
யிலும் நெருப்புப்பற்றி உடம்பிதுகைக்கவே
இருவரும் இங்கிலிஷிலேயே கூக்குரலிட்டா
ர்கள், நான் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த குடி
யானவர்களைப் பார்த்து "வண்டியின் பின்
பெட்டியில் குதிரைக்குப்போடுவதற்காகப்
புதிதாய் வாங்கின சாப்புல்லிருக்கிறதென்று

சொன்னேன். அவர்கள் என் ஜாடையறிந்து துரையை யும் துரைசானியையும் தூக்கிப்பின் பெட்டிக்குள் போட்டு மேலே சரப்பில்லைப்பா பிடுக் கதவைச் சாற்றி மேலே ஒருவன் உட்கார்ந்த கொண்டான். இதைக்கண்டு வண்டிக்காரன் சற்றும்பயங்கவே, நான் பாதையில்லை வண்டியை ஒட்டு; அந்தகொருபு துரை துரைசானி இருவரையும் எரித்து இன்னும் இரண்டு பேரைத் தூக்கிக்கொண்டுவேர நம்பிடம் வரப்போகிறது. அதற்குள் நாம் ஊர்போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்” என்றேன். (முன்பெட்டியில் உட்காருவது பத்திரமானதென்று இதற்காகத்தான் சொன்னேன்.) அதற்கு உதாரணமாக “யத்யஸ்திபதி கச்சுஷா யத்யஸ்தி சரிதம் தப: யதிவாஸ்த்யேகபந்திரீதம் சீதோபவஹுதம த:” என்று ஹறுமதுடைய வரலில் ராசுசு சர்கள் கொருப்புக் கொளுத்தியபோது சிதை பிரார்த்தித்த க்ஷேசுதத்தை புல்லுக்குள் விருக்கும் துரைசானி அப்பாலும் சொல்லிக் கடைத்தேறிட்டுமென்று ஒப்புவித்தேன். இதில் “ஹறுமத:” என்கிற கடைசிவார்த்தை தவிர மற்றென்றும் வண்டிக்காரனுக்கு அர்த்தமாகாதென்று ரூபகம் வந்தவுடனே (அவனுடைய படிப்பில் வாஸ்தியமாய் பாதத்தை அவன் பெற்றோர்கள் கவனிக்கவில்லை) அவனுக்கும் தெரியும் பொருட்டு “ஹறுமதுக்கு கொருப்பு சிதனமாயிருக்கட்டும்” என்று விபாக்கியனம் செய்தேன். வண்டிக்காரன் அதற்கொன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. என் டு திரில் யாராவது அரசி பாவையில் வண்ணப்புகழ்த்தால் நானும்பதில் சொல்லுகிற வழக்கமில்லை. ஆனால் நான் சொன்னதை நம்பாதபோல் வண்டிக்காரன் புன்னகைகொண்டவையால் “என்னசிரிக் கிறாயே! உன்னிடத்தில் கொடுக்கப்பட்ட பிரயாணிகளின் விவரஜாப்தாவில் ஹறுமது என்று பெயருள்ளவன் யாருமில்லை என்கிறாயா? வால்மிகி வர்ணித்தபடி ஹறுமதுக்குச் சிவந்தருகம்; இந்த துரைக்கும் சிவந்தருகம் ஆதலால் இவரை ஹறுமது என்று சொல்லத்தடையென்ன?” என்று சமாதானம் சொன்னேன். இதற்குள்ளாக அடுத்த ஊரும் வந்துவிட்ட மையால் இதே பிறக்கப்பின் பெட்டியைத்திறந்து பார்வையில் துரையை யும் துரைசானியையும் சிறைச்சாலைக்குக்

கொண்டுபோகிறதா வைத்தியசாலைக்குக்கொண்டுபோகிறதா என்று சந்தேகமுண்டாகியிட்டது. அவர்கள் வண்டிக்குள் சுருட்டிக் குடித்த சமரசாரத்தைக் கேள்வியுற்ற ஒரு போலீஸ் சேகவன் சிறைச் சாலைக்குத்தான் கொண்டுபோக வேண்டுமென்றான். ஆனால் அவர்கள் உடல் சகக்கிப்போய் குத்துயிராயிருந்தமையால் சேகவன் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டுபோனால் சிதைப்பின் காலம். பூர்த்தி யாதற்குள் இறந்து விட்டாடுமென்று சொசிறது? சுவற்றை வைத்துக்கொண்டல்லரிவா சித்திரம் எழுதவேண்டும். ஆதலால் முதலில் வைத்திய சாலைக்குப்போய் உடம்பை சரிப்படுத்திக்கொண்டு அப்புறம் சிறைச்சாலைக்குக்கொண்டுபோகலாமென்று நான் சொன்னேன் அப்படியே அவ்விரவரும் வைத்தியசாலைக்குப் போய்ச் சிகந்தார்கள். தபால் வண்டியில் ஒருக்கால் பாம்புவருமோ என்று சந்தேஹிக்க இடமில்லை. வண்டி ஒடுகிற ஓட்டத்தில் எந்தப்பாம்பாயிருந்தாலும் சக்ரத்திலகப்பட்டு சகக்கிப்போக வேண்டியது தான் பரிசுத்தமாகராஜாவுக்கு இந்த சங்கதி தெரியாதபோதும், தெரிந்திருந்தால் அவ்வளவு பணம் செலவழித்து சமுத்திரத்தில் வீடுகட்டி உதற்குப்பதிலாக ஒரு ரூபாய் செலவழித்துத் தபால்வண்டிக்கு சீட்டு வாங்கி யிருக்கலாம். சூரியசந்திரர்கள் கூட கிரஹணகாலத்தில் தபால் வண்டியில் குடிவந்துவிட்டால் அவர்களுக்குப் பாழ்பிணம் பயமில்லை.

சர்க்கார் தபால்வண்டியென்றால் அதிலிருக்கப்பட்ட துரை தருப்புக்குக்கூட சர்க்காருக்குள்ள அதிகாரமெல்லாதுண்டு என்று சாமான்ய ஜனங்களுக்கு ஒரு பிதிபிரந்தது. அந்த அதிகாரம் இவ்வளவு துரம்தான் செல்லும் என்று ஜனங்களுடைய மனதில் தெரிவதாய் வரையறுக்கப்படாமலிருந்தமையால், தபால் வண்டிக்காரனும் அதில் போகும் ஜனங்களும் அவ்வதிகாரத்தை இடக்கொண்ட மட்டும் செய்துத்திவந்தார்கள்.

அதிலும் பள்ளிக்கூடத்துப்பிள்ளைகள் உட்கார்ந்திருந்திருக்கிறார்கள் என்றால் பயம் அதிகம். ஏனெனில் வீட்டிலும் பள்ளிக்கூடத்திலும் சாதுவாயிருக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் கூட தபால் வண்டியில் ஏறின உடனே விஷ

முத்தன முண்டாவி, முத்துக் கொட்டைச் செடியின் காய்பைத் துப்பாக்கிக் குழியாகவும் பட்டாணிக்கட்டைகளை சலவகுண்டுகளாகவும் வாயிஷ்டுக்கிக்கொண்டு, வழியையறிக்கும் நாய், வண்டி மாடு, வண்டிக்காரன் முதலியவர்கள் பேரிலும், சிலசமயம் தண்ணீர்க்குடம் கொண்டுபோகும் பெண்பிள்ளைகள் பேரிலும் அக்குழாயின் வழியாய் ஊதுவார்கள். பட்டாணிக்கட்டை தானென்றாலும் சேர்ந்தாற்போல் பட்டபடவென்று ஐந்தாறுகிழூர்தால், விழுநிறவேகத்தில் சுருக்கென்று ஊசுக்குத்துவதுபோலிருக்கும். தப்பித்தவறிக் கண்ணில் விழூர்தால் கண்போனாலும் போய்விடும். வண்டிக்காரன் ஊதுகொம்பு வாத்தியத்தை முழக்கினவுடனே முன்னால் போகும் வண்டிகளெல்லாம் இதற்கு வழியிட ஒதுக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவ்வண்டிகளின் பக்கத்திலேபோய் மாட்டின் காதிக்குள் கொம்பு வாத்தியத்தை ஊதுவானால் சிலபுதுமாய்கள் வெருண்டு வண்டியைத் தாறுமாறாய் இழுத்துக்கொண்டு ஓட ஆரம்பிக்கும். அல்லது சவுக்கினால் ஆள் மாடு இருவரையும் சேர்த்தடிப்பான். ஆதலால் தபால்வண்டியின் வாத்தியத்தைக்கேட்டவுடனே ஸ்திரியை அடைத்திருக்கும் கூக்கச்சாவடிக்கதவுகளெல்லாம் திறந்து நிற்கும். முன்னால்போகும் வண்டி எதுவாயிருந்தாலும் ஒதுக்கிவிடும்.

சில சமயம் வண்டிக்காரனும் சாப்பிட்டுவிட்டுக் குதிரைக்கும் தீனிவைத்துவிட்டு வண்டிசுட்டினால் கடைத்தெருவழியாகப்போகையில் கும்பல்களைக் கண்டவுடன் கொஞ்சம் உத்ஸாசமுண்டாகித்தள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பிக்கும். சில சமயம் மூளைமுக்குகள் திரும்புகையில் வழியில் பரப்பியிருக்கும் கத்தரிக்காய்க் கூடைகளைச் சட்டினிரப்பதுகொண்டும், கோழிமுட்டைகளைச் சடபடவென்று உடைத்துத் தள்ளிக்கொண்டும் போகும். அப்பொழுது கூடைக்காரிகள் வாயில் வந்தபடி திட்டிலார்கள். ஆனால் அவ்வசவுகள் எங்கள் காதிக்கு நுழைவதற்குள் நங்கள் கண்ணை மற்போய் விடலோம். எனக்குமட்டும் அநியாயமாய் உடைத்துபோன கோழிமுட்டைகளைப் பார்த்தால் பிரதாபமாயிருக்கும். ஆனால் தபால்வண்டியிலிருப்பவர்களுக்கு ஊரினுள்ளவர்களுக்கு நேரும் துக்கத்தையெல்லாம்

கண்டு அமுசாவகாசமேது? கிரிக்கிறதற்கே சாவகாசமில்லையே! ராஜாங்கவிஷயமான சமாசாரங்களை ராஜ்யத்துக்கு ராஜ்யம், பாலச் செய்யும் கடமையை வகிக்கும் துதனையே தபால்வண்டிக்கு, மணிக்குப் பத்துமையில் போகவேண்டிய அவசரத்தில் வழியிலிருப்பவர்களுக்கு நேரும் ஆபத்த சம்பத்துகளைக் குறித்து துக்கம்கொண்டாடும் கடமையை யும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? தவறிப்போய் மனுஷியர்கள்மேல் மிதித்துக்கொண்டுபோனாலும், உலகத்துக்கு இன்றியமையாத பொதுநன்மையைச் செய்துகொண்டுபோகும் தபால்வண்டியின்மேல் ஒரு நாளும் யாதொரு குற்றமும் ஏற்படாது என்பது என் கொள்கை. சர்க்கார் சமாசாரம் போய்ச்சேரவேண்டிய இடத்தில் ஐந்து நிமிஷம் தாமதமாய்ப்போனால் எவ்வளவோ காரியங்கள் கெட்டுப்போகும். அப்பொழுது வண்டியினால் மிதிபட்டவர்கள் உத்திரவாதமாயிருப்பார்களா? கெட்டுப்போன சர்க்கார் காரியத்தைச் சீர்திருத்த இவர்களால் முடியுமா? சர்க்கார்காரியங்களெல்லாம் ராஜ்யத்தின் பொதுநன்மையைக் குறித்த காரியங்களைத் தவிர வேறுண்டோ.

தபால் வண்டி தன்கடமையைத்தீர்த்துக் கொண்டுபோகையில் அதன்மேல் யாதொரு குற்றமும் ஏற்படாது என்று சொன்னதிலேயே, சர்க்காருக்குள் அதிகாரமுழுவதும் அதற்கு முன்பு என்றும் அவ்வகாரத்தை எங்கேயும் எப்போழுது வேண்டுமானாலும் செலுத்தலாம் என்றும் தானே ஏற்படும் இதை யவியாத நாட்டுமுற்றது ஜனங்களிடத்தில் இவ்விஷயத்தைச் சொல்லி நான் அவர்களை பிரயிச்சக் செய்திருக்கிறேன். ஒரு தடவை கருணக்கும் ஈரோட்கும் மத்தியில் நான் தபால்வண்டியில் பிரயாணம் செய்தையில் சேலத்திலிருந்து கோயமுத்தூருக்குப் போகிற சொர்த்தக்குதிரை வண்டி ஒன்று எங்கள் பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குதிரை ஜாதியில் டில்லி மட்டம், சொர்த்தக் குதிரையாதலால் ஈட்டில் செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டிருந்தது. வண்டியில் கட்டி அதிகேரமகாசமையால் குதிரையின் புதுமையான பண்பணப்புக்கலையாடலிருந்தது. குதிரைக்கு சொர்த்தக்காரனேவண்டி ஓட்டிக்கொண்டு வந்தமையால் தன்குதிரையின் சாமர்த்தியத்தைக்காட்டவேண்டிக்கொஞ்சுதலாம்

எங்கள் தம்பல் வண்டியைச் சேர்ந்தாற்போல் பின்னால் ஒட்டிக்கொண்டேவந்தான். தபால்வண்டியின் வேகத்துக்குச்சரியாக சனக்காமல் வருகிற தென்றலே சாதாரணக் குதிரைகளுக்குடையருமமை. அதுபோதாதென்று எங்குதிரைக்காரன் பேராசைகெண்டு எங்களுடன்போட்டிக்கு ஒட்டி எங்கள் குதிரையை ஜபிக்கவேண்டுமென்கிற ராஜதுரோகமான் எண்ணிக்கொண்டு எங்கள் வண்டிக்கு முன்னால் ஒட்டப்பார்த்தான். ஆனால் எங்கள் குதிரையினித்திலுள்ள விச்சையெல்லாம் எவ்வளவு, பின்னால் இதரவண்டிகளுடைய சலங்கைப்பத்திகேட்டால் தன்னடைபயக்கொஞ்சம் துரிதப்படுத்தும். அந்தச் சப்தம் பக்கத்தில் வந்துவிட்டால் பயச்சரவில் கிளம்புகிறீம். ஆனால் எப்பொழுதும் குதிரைக்காளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவன் சொன்னபடி கேட்டும். இப்பொழுது பளிரண்டு மைல் ஒன்றேகால் மணியில் ஓடிவந்தவேகத்தினால் கொஞ்சம் வியர்த்து சளைத்திருந்தது. ஆதலால் டுல்லி மட்டக்குதிரை பக்கத்தில் வருகிற சம்பந்திலெல்லாம் எங்கள் குதிரை அதற்கிடங்கொடுக்காமல் வேகமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது. நான் பக்கத்திலுட்கார்த்திருந்த வண்டிக்காரனைப்பார்த்து "அதைப் பார்த்தாயா?" என்றேன். அவன் ஆம் என்றுதலையசைத்துவிட்டு எங்கள் குதிரையைச் சுற்றி இழுத்துக்கொண்டான். உடனே இதுதான் சமயம் என்று டுல்லி மட்டக்குதிரை எங்கள் வண்டிக்கு முன்னால் வெகுவேகமாய் ப்பட்டவென்று கோண்ட மறை பெய்வது போல் பாய்ச்சரவில் கிளம்பிவிட்டது. நான் அவ்வண்டியை முன்னால் கிட்டுவிட்டதற்காக தபால் வண்டிக்காரனைக் கோபித்துக்கொண்டேன். அதற்கவன் "சுவாமி, சந்திரனை ராசுபிடிக்கும்பொழுது பூர்ணசந்திரை கவிட்டுப் பிடிக்கிறாரு, முன்றும் பிறையிலே யேபிடிக்கிறாரு? அதுபோல் இந்த டுல்லி மட்டத்தின் வேகம்தான் எவ்வளவுதூரம் போகிறதென்றுபார்ப்போமே! அதன் முழு வேகத்தையும் அது காண்பித்த பிறகல்லவோ நாம் அதைநகர்த்தவேண்டும்!" என்றான். அப்படியே அவ்வண்டி எங்கள் கண்ணுக்குத்தெரியாமல் சார்ந்துப்போட்டிருளவாகப் போய் மறைகிறசமயத்தில் "சர்சோடாப்பா" என்று கடிவாளத்தைத்தள்ளுந்தினான். ஏற்

கனவே எங்கள் குதிரையும் தன் ரோஷத்தைத்தன் பஜமானனுக்காகப்பயந்து அடக்கிக்கொண்டிருந்தமையால், மாணத்தூத்தம் வேட்டையாப்போல் கிளம்பி ஐந்தேநிமிஷத்தில் அந்த டுல்லி மட்டத்தைத்தாண்டி எங்கள் வண்டிக்காரன் பம்பமென்று கொம்புவாத்தியத்தை ஊதவே இன்னொரு ஐந்து நிமிஷத்தில் அது இருக்கிற இடம் கண்ணுக்குத்தெரியாதபடி பின்னால் கிட்டுவிட்டது. பதின்மூன்று மைல் ஓடிவந்த பிறகு இவ்வளவு சத்தியை அது எந்த முனையில் ஒளித்து வைத்திருந்ததென்று எனக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது. இந்த ஜயமடைவதற்காக அபூர்வசிரமப்பட்டதாகத் தோற்றவேயில்லை, குதினைக்கு இரைக்கவுமில்லை, துறைக்கவுமில்லை. ஆதலால் "நாம் பரோபகாரமான காரியத்தைச்செய்கிறோம். இதில் நம்மை யாவரும் அவமானப் படுத்தமுடியாது" என்று நிறைபெற்ற எங்கள் குதிரைக்கும் பரவியிருந்ததென்று தோற்றமுற்றது. அந்த டுல்லி மட்டக்காரனுக்கு நான்கள் முன்னால் போனவுடனே வண்டிக்காரன் ஊதினவாத்தியத்தைக்கேட்டவுடன் தன்னைப்பரிகாசம் செய்கிறதற்காக ஊதுகிறான் என்று நன்றாய்த்தெரிந்திருக்கும் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை.

இந்தக் கதையைப் பின்வரும் சங்கதியை உத்தேசித்துச்சொல்ல ஆரம்பித்தேன். எனக்குப் பின்னால் தபால்வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு குடியாவான், "இந்தப் பந்தயம் ஒவ்வெப்பில் உங்கள் உடம்பில் ரத்தம்கொதிக்கவில்லைமா?" என்று கேட்டான். நான் "வேதார்த்தியாயிருப்பவனுக்குக் கொதிப்பேது? மேலும் நாம் நமக்கு சமமானமான இன்னொருசர்க்கார் தபால்வண்டியுடன் போட்டிபோட்டால் அல்லவோ ஜயப்பஜயத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டும், ஜபித்தாலும் கிர்த்தியுண்டு தோற்றமுளும் அவமானமுண்டு. நமக்குக் கீழ்ப்போட்டதானசொந்தவண்டியோபோட்டியோவெதில் இரண்டியில்லை. அந்த டுல்லிமட்டம் நமக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிராமல்நம்முடன் போட்டிக்கு கிளம்பினதே அதன்பேரில் ஒருகுற்றம்என்றேன். அதற்கவன் "அதெப்படி? ராஜம்களாயிருந்தாலும் முகத்தைத்திர்த்துகொண்டு தெருவில் போனால் எல்லாரும்தான் பார்ப்பார்கள்" என்றான். நான் "இருந்தாலும் இன்னொரு

துதரம் வெறிக்கப்பார்த்தால் குற்றமல்ல
வா? தொட்டுவிட்டால் கேட்கவேண்டிய
தில்லை. அதுபோல நம்முடன் கூடவந்தது
போனஸ் பேரகட்டுமென்றாலும் நம்முடன்
போட்டியிபோட ஆரம்பித்தது குற்றம், அதி
லும் நம்மை ஜயித்து விட்டாலோ மரணதன்
டனை விதிக்கக்கூடிய பெருங்குற்றம்" என்று
இந்தியா சட்டதிட்டங்களில் 1875-ம் வருஷ
த்திய நாலாவது சட்டத்தில் ஆளுவது உட்பி
ரிவைப் படித்துப்பார்க்கக்கொள்ளேன். நா
ன்சொன்னதை நம்பாததுபோல் அவன் மய
ங்கினமைபால் அவனுக்கு ஒரு உதாரணம்
சொன்னேன். என்னவெனில் முன்னித்தே
சத்தை ஆகப்பச்சுக்கிரவர்த்தி அரசாண்டகால
த்தில் அவர் தன் பிரபுக்கள் பிரவரங்களு
டன் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் பகி
கனைப்பறக்க விட்டுவேடிக்கை பார்த்துக்கொ
ண்டிருக்கையில், சக்கிரவர்த்தியின் ராஜாளி
பகிரைபக்காட்டிலிருந்து வந்த ஒரு வல்லூறு
எதிர்த்துப் பேராடிநிமிடென்று கொத்தித்
கொன்று விட்டது. எல்லோரும் பிரயித்து
மூக்கினமேல் விரகைவந்தது ஆச்சரியப்பட்
பார்கள். உடனே சக்கிரவர்த்தி அவர்கள்

வேட்கனைக்கொண்டு அவ்வல்லூறையிடி
த்துவரச்சொல்லி அதைக்கொஞ்சிக் குவாவி
முத்தமிட்டு அதன் தையத்திற்காகவும்
பாக்கிராமத்திற்காகவும் மெச்சி அதன்தலை
யில் கிரீடம் வைத்து அதற்குமுத்தமாகவும்
புஷ்பமாகவும் பெல்லாம் போட்டுக் கடதியில்
அதைத் தூக்குப்போட்டுமெம்படி உத்தரவு
செய்தார் அதை அறுசரித்துத்தான் மேற்
கொன்னசம்படும் ஏற்பட்டது. "ஆகலால்
இவ்வளவு அழகான டில்லிமட்டக் குதிரை
யை அதன்சமுத்தில் பூமலைகளும் தலையில்
கிரீடமும் வைத்து கடைசியில்காவுகொடுக்கப்
படும் ஆட்டுக்கடாணைப்போல் தூக்குமேடை
க்குக் கொண்டு போவதைப்பார்க்க நமக்கும
ன்வருமா? அதனால்தான் அந்ருதிரையின்
சேஷமத்தை உத்தேசித்தே அதுஜபிக்காம
லிருந்தது நல்லததா னென்றேன்" என்று
சொன்னேன். அந்தகுடியானவை "எங்கள்
வக்கில் ஐயானைக் கேட்கவேண்டும்" என்று
முணுமுணுத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்
தான்.

(இன்றுவரும்)

தாலுக்கா குமாஸ்தா.

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE)

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு)

By Sri Rajanayak. பூரிராஜநாயகி.

ஐந்தாவது அங்கம்.

காக்கி. 2

ஒன்றுக்குறைய இல்லை. இனி இவனுக்கு சாக
வேண்டியது தான்பாக்கி. அது வலையில் தனக்குச்
செய்துகொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம்
செய்து தொண்டுவிட்டான்.

ஆஸ்கர்சன் :—தஞ்சுளுக்கு சர்வசாஸ்யப்பட்டால்,
ராணு அவர்கள் ஒரு சமாசரம் சொல்லியனுப்பி
னார், அதைத்தக்கனிடத்தில் தெரிவிக்கலாமா?

ஹேமசந்திர :—அதென்னவோ, ராணு அவர்கள்
சம்மத்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு வாரார்கள்.
ஆஸ்கர்சன் :—ராணு அவர்கள் தங்கனிடத்தில் தெரி
விக்கத்தான் சொன்னார்.

ஹேமசந்திர :—அப்படியானால் யோசனையென்ன?
சொல்லுங்கள். வணக்கமாய் கவனித்துக் கேட்டி
தேன். தலைப்பாகையைத் தலையில் வைத்துக்கொ
ள்ளாமே! கைப்பாகையல்லவே அது!

ஆஸ்கர்சன் :—இல்லை, அதிக புழுக்கமாயிருக்கிறது,
மன்னிக்கவேண்டும்.

ஹேமசுத்:—இல்லையே, சொம்ப ருளிராக இருக்கிறதே! வட ஶாற்றடிக்கிறதே! இப்பொழுது ஏது புழுக்கம்?

பூஸு:—ஆம், கேற்றைக்கு இன்று கொஞ்சம் ருளிர்தான். இருந்தாலும்,—

ஹேமசுத்:—இருந்தாலும்தான் குமட்டும் என்னவோ விவரவையாகத்தானிருக்கிறது!

பூஸு:—ஆமாம், சுவாமி! எனக்குக்கூட அப்படித்தானிருக்கிறது. ருளிர் காலம் தான் இது; இருந்தாலும் புழுக்கமாக இருக்கிறது; ஏனோ காரணம் சொல்லத்தெரியவில்லை—ஆனால் என்னுடைய அலர்சன் சொன்ன தென்னை வென்றால் தக்கன்பேரில் ஒரு பெரிய பந்தயம் வைத்திருக்கிறோம்.

ஹேமசுத்:—அப்படியாக, என் பேரில் அப்படியொன்றையும்காணாமே! நீங்களே வேண்டுமானாலும் தடவிப்பாருங்கள்.—

பூஸு:—சங்கதி இது தான்.—

ஹேமசுத்:—தலைப்பாகையைத் தலையிலைத்துக்கொண்டு சொல்லலாமா!

பூஸு:—இல்லை, எனக்குக்கொஞ்சம் தலையிலி. இப்பொழுது தாஜசபைக்குலங்கீழ்மணலில் புதிதாய் வந்திருக்கிறார். எல்ல சமார்த்தியசர்வீசி சிறுபித்தியாண்டான், எல்ல சகலாசகன், பெரிய மனுஷியா னுடைய பரிச்சயங்களுண்டு, எல்லாவிதங்களிலும் தேர்த்தவர், சிபேகத்துக்கு எல்ல பாத்திரம், எல்லாமரியாதையுக் தெரிந்தவர்!—அதிமகாக விக்ரமிப் புரணேந்திரசகமா சொல்லக்கூடாது, மனுஷ்யனுக்கு என்ன என்ன தெரியவேண்டுமோ, எல்லாம் இளிஅவரிடத்திலிருந்துதற்கொண்டுவேண்டும்.

ஹேமசுத்:—அப்படியாக உங்கள் வர்ணனையைக் கேட்கும்போதே தேத்திராந்தமாயிருக்கிறதே, உலகத்துக் கோட்ட தரிசித்தால் என்னகர்ண மிருதமாயிருக்குமோ தெரியவில்லையே! எனக்கும் கிஞ்சித் அவருடைய ஸம்பர்த்தமுண்டு—எனக்குத்தெரிந்தவரையில் நீங்கள் சொன்னதில் ஒரு அகராக்கூட அபத்தமில்லை, அவருடைய குணதீசயங்களைக்கணித்திறதென்றால் ஆதிசேஷனுக்குக்கூட காக்கு சோஷித்துப்போம். ஸாஸங்கியே கோரில் வந்து அவரைத்தேர்த்தியம் செய்யுத்தானித்தாலும் அத்தந்தோரத்தியங்களுடைய கோசாத்துக்கு மேலாயிருக்கிறது அவருடைய லக்ஷணங்கள்—யதார்த்தமாகவே எல்லசத்தாத்திரம், கணமனைவல்து, அபூர்வதார்த்தம், அவருக்கு ஸமதை அவருடையசாயைதான்.

பூஸு:—தாங்கள் சொல்லுகிறது சிராக்ஷேபமாயிருக்கிறது.

ஹேமசுத்:—மேலேவிஷயசம்பந்தத்தைப்பூர்த்திசெய்யுங்கள், கம்முடைய அன்பாக்கினாலே அவருடைய அபாசிரோகையை ஆராயம் செய்வானேன்.

பூஸு:—என்ன சுவாமி?

ஹேமசுத்:—எனக்கும் கொஞ்சம் விளக்கும்படி.

பேசுக்கடாதா? நீக்களிருவர்மட்டுத்தானே பேசிக்கொள்ளுகிறது?

ஹேமசுத்:—அவருடையநாமதேயம் இப்பொழுது பிரஸ்தாபத்தில் வந்தசம்பந்தம் மென் னாவென்று விக்கிராபிக்கலாமே!

பூஸு:—யார்? லக்ஷணவிக்ரக?

ஹேமசுத்:—ஓகோ கோ! இவருடைய அபூர்வபதங்களுடைய பொக்கிஷம் ருண்யமாகிவிட்டது! வசந்தார்த்திரியம் வந்து விட்டது இவருக்கு.

ஹேமசுத்:—ஆம், அவரைத்தான்.

பூஸு:—தங்களுக்குக், தெரிந்திருக்கலாமே இது விஷயம்.—

ஹேமசுத்:—எனக்குத் தெரியாதென்ற உலகத்தைக்குத்தெரிந்திருக்கலாமே! இருந்தாலும் என்னுடைய அநியாயமையை காணே வெளியிட்டுக்கொள்வானேன்? மேலே சொல்லுங்கள்.

பூஸு:—லக்ஷணவிக்ரக திறமை தங்களுக்குத் தெரியாதா?

ஹேமசுத்:—ஐயர் எனக்குப் பிறர் திறமையைப் பற்றித்தெரியாது. எனக்குத் தெளியாததெரியாது என் மடமைதான்!

பூஸு:—இல்லை சுவாமி! ஆயுதப்பிரயோகத்தில் அவர் திறமையைப் பற்றிச்சொல்லவந்தேன்! அதில் அவருக்கு சமாளம் யாருமில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

ஹேமசுத்:—ஏது அவருடைய முக்கிய ஆயுதம்?

பூஸு:—ருகுத்தோலைக் கத்தியும், மான் கொம்பும்.

ஹேமசுத்:—அப்படியானால் இரண்டாயுதங்களாகத்தான் அப்பறம் மேலென்ன?

பூஸு:—அவரோடு யுத்தத்தில் தாங்கள் அடனுயமடைந்தால் ராணு அவர்கள் 50 ருதினான் கொடுத்தவிடுகிறதாயும், தாங்களையித்தாலல்லக்ஷணவிக்ரக ராணுபுரின்பட்டிகளும்ஆது காசியாசாலையைகளும் இரண்டு பட்டாக்கத்திலும் தான் மேலேபோட்டுக் கொள்ளுகிறதென்கலி கவசமும் கொடுத்துவிடுகிறதென்றும் உடன்படிக்கை. அத்தக்கத்தின் இரண்டும் வெகு அழகாயிருக்கின்றன; எல்ல எங்குவேலை, அனுகருடையை வாகனங்கள். எல்ல காகவேலை செய்யப்பட்டு வெகுமனோதமாயிருக்கின்றன.

ஹேமசுத்:—வாகனங்களாவது யானை?

ஹேமசுத்:—இவரோடு பேசுகிறவருக்குத் தங்களுக்கு விவாக்ரியானம் வேண்டியிருக்குமென்று எனக்குத்தெரியும்.

பூஸு:—உரகனங்களாவது 'பிடிசன்' கத்திகளை விகித்திறமைபால் அந்தப்பெயர்.

ஹேமசத்:—கத்தின் குதிரை ஏறெறையிலில் அந்தப் பெயர்வேண்டாம். பிறகுன் என்றே சொல்லாம்; பாசகமில்லை. 50 குதிரைகளுக்கிடையே ஒரு பட்டு வஸ்திரங்களுக்கும் ஆதரவாகவயலும் ஒரு கவசமும் இரண்டொத்திகளுமா? ஸ்கித், இவ்வீசனாருளுடன்படிக்கை?

ஆஸு:—பளிரண்டுதடவை ஒருவரைப்போருவர் எதிர்ப்பதில் தங்களுக்கு மூன்று தடவைக்குமேல் காயப்பட்டால் தங்கள் கோலவியடைவீர்கள். அவருக்கு ஒரு காயப்பட்டாலும் அவர் தோற்றவந்தான் தாங்கள் சம்மதித்தால் அவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது வந்துவிடுவார்கள்.

ஹேமசத்:—என் சம்மதிக்காவிட்டாலோ?

ஆஸு:—சம்மதிக்காவிட்டால் தங்கள் தோற்றதாக அந்தம்.

ஹேமசத்:—அப்படியே இருக்கட்டமே.

ஆஸு:—அப்பவும் வைத்த பந்தயத்தைக்கொடுத்த விடவேண்டியதுதான்.

ஹேமசத்:—அப்படியானால்—என் தேகப்பயிற்சி செய்கிறேனோதானிது, இவ்வேயே சமர்த்திரகெயிலும் பசும்புற்றவையும்அதிகா அமைத்திருக்கிறது—அவர்களும் இன்னும் அதேஅப்பிராயமாகஇருந்து எனக்கும் திறமையிருந்தால் தெரிந்தமட்டும் விளையுடுகிறேன்—இல்லாவிட்டால் காயத்தையும் அகமாணத்தையும்என்வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆஸு:—அந்தப்படியே ராணு அவர்களிடத்தில் தெரியித்துவிடவர்?

ஹேமசத்:—ஆம், தாப்பரியம் அதுயிருக்கட்டும். மேலே அல்லக்காதோணைகள் கீழ்க் எது சேர்த்துக்கொண்டாலும் சரி.

ஆஸு:—எமல்காரம்.

ஹேமசத்:—அப்படியே, (ஆஸுரிகன்போய்'விடுகிறான்) ஸ்கிவ்வேணியாய் இவனுடைய சமாசாரத்தை இவனே சொல்லவந்தானே பிறர்யாருக்கும் இந்த மாதிரி பேசவாது.

ஹிராஜ:—அதோகிட்டாகப்பறந்து போய்விட்டான் தங்கள் பதிவந்தெரியிச்சு.

ஹேமசத்:—இவன் குழந்தையாயிருக்கையில் தாயினிடத்தில் பால் குடிக்கும்போதுகூட அம்மா தயவுசெய்து என்னக்குகொஞ்சும் தக்கனிடத்தில் பால் குடிக்க அனுமதிக்கொடுப்பீர்களானால் மீட்க வந்தன மூன்னவனுயிருப்பேன் என்ற கேட்டிருப்பான். இந்தமாதிரிதான் இவையோவோத்தவர்கள் ஏதாவது இரண்டு புதிய உபகார வார்த்தைகளைக் கற்றுக்கொண்டு கூழைக் கும்பிடுபோட்டுவிட்டு பொதுவாய் "வெகு ஸ்கிவ், வெகு வித்வான்" வெகு புத்திசாவி" என்று ஐக்கர்களிடத்தில் "பெயர்வாங்கி விடுகிறார்கள். எதில் ஸ்கிவ்? எதில் வித்வான்? எதில்புத்திசாவி? என்னால் தெரியாது. ஆனால்

கீழ்க்கொண்டு இண்டு வார்த்தைகளுக்கு எல்லா வார்த்தையாய்த்திரிப்பினாலோ அப்பறம் பேச்சு மூச்சு இரது.

(ஒரு பிராழவருகிறான்).

பிராழ:—சுவாமி, இப்பொழுது ஆஸுரிகன் ராணு அவர்களிடத்தில் சொன்னதில், தாங்கள் வஸ்துமனையில் கோடு கத்தியினையாட சம்மதித்தார்களேன்றான். தங்கள் அப்பிராயம் மாறுகிறுத்தால் இப்பொழுதே ஆரம்பிக்கலாமா சற்றுப்பொருட்களாக, என் திராணு அவர்கள் என்னைத்தெரிந்து வாச்சொன்னார்கள்.

ஹேமசத்:—என் அப்பிராயம் எப்பொழுதும் ஒன்றுதான். அது மறக்கக் காரணமில்லையே! அவர்களைப்போலொத்த பெரியவனுஷியானுக்குத்தான் ராஜாவனுடைய அப்பிராயத்தைப்போல் தங்கள் அப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் தயாராயிருந்தால் எனும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுதானாலும் சரி, எப்பொழுதானாலும் சரி, என் இதே தேகத்திடத்தில் மட்டுமிருந்தால்.

பிராழ:—அப்படியானால் ராணுவும் ராணியும் இதேபுறப்பட்டு வருவார்கள்.

ஹேமசத்:—சுத்தோஷம்.

பிராழ:—வினையாட ஆரம்பிப்பதற்கு முன் லக்ஷமணவில்கினிடத்தில் தாங்கள் ஸ்கிவ் வார்த்தையாகப் பேசி சமாதானப்படுத்தி அவரோடு எப்போதும் போல் கிடுகெகையிடுமபடி ராணி அவர்கள் தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

ஹேமசத்:—சுவாமண விஷயம். ஸ்கிவ் சமயத்தில் ரூபபெய்திதிருக்க.

(பிராழ போய்விடுகிறான்).

ஹிராஜ:—தாங்கள் தோல்வியடைவீர்களென்று பயப்படுகிறேன்.

ஹேமசத்:—பயமென்ன? அசனலும் எழுமையகியாதி குறைந்தபோயா? கீடும் எழுமிப்போமா? என்னவோ சற்று வினையாடச்சொன்னால் வினையாடுவோமே! சக்கிரம் அறக்கிறது கபாலம் எத்திறுது! நமக்கென்ன? இருந்தாலும் எனும் பழைய தேகப்பிராயசங்களை மறந்துவிடவில்லை, இப்பொழுதுகூட சமீபத்தில் காட்டுராஜனோடு கொஞ்சம் வினையாடி சில புதுவரிசைகள் கற்றுக்கொண்டேன். இருந்தாலும் என் நிறப்பன் வார்த்தையில் என்னக்குக் கம்பிக்கைகொடுக்கவில்லை. நேற்று ராத்திரி என் அவனை விட்டுவிட்டது பிசுரு என்று தோன்றுகிறது.

ஹிராஜ:—உங்கள் மனத்திற்கேற்ற கொஞ்சம் அவரும் பேச்சுமையாயிருந்தாலும் வினையாடவேண்டாம், நான் பண்ணுகிறால் தங்களுக்கு உடம்பு சென்கரியமில்லை என்று அவர்கள் வாவைத்தடுத்த விடுகிறேன்.

தேமசுத்:—எனக்கு இதுவே போதும்-எல்லா சத்தினும் ஒரே மாதிரி வேலைப்பாடுதான் போலிருக்கிறதே?

ஆஸா:—ஆம், சகாயி, (விளையாடும்படி வைத்தம் செய்கிறார்கள்).

ராணு:—பாணாயா அங்கே; ஷர்பத்திக்குடையும், மதுவர்க்குடையும் இப்படி மேடைமேல் கொண்டு வந்து வைக்கச் சொல்லுங்கள் லக்ஷ்மணனிலே ருதவியை எய்யுமாட்டாரா? சரி, நேரடிச் சிறைக்கு பனிசண்டு சுற்ற முடியாதற்குள் முன்னாலுது காயத்தக் குமேல் படாமல் போனாலும் சரி, உடனே பேரினை முழங்கட்டும். பீரங்கி வெடிக்கத் தீர்க்கப்பட்டும், நாளும் எம்முடைய விருந்தாடிகளும் சந்தோஷமாக மதுபானம் செய்வோம்-பாண்டியாட்டிலிருந்து வரவழைத்த விஷயம் இந்த புதுமுட்டை முத்த மாணியை எம்மகன் கழுத்தில் போட்டு, மாதிரி, சிவிலி, முதலிய பவவகைப் பழங்கன் சேர்த்த இந்த வர்ப்பத்தை அங்குக்கு தாக்காத்தியர்க்க கொடுக்க வேண்டும்-இந்த சந்தோஷத்தை வார்த்தியங்கள் ஊருக்குச்செல்ல வரிலுள்ள பீரங்கிகள் ஆகாசத்துக்குச்சொல்ல, ஆகாசத்திலுள்ள மெகங்கள், உட்டிலுள்ள வரிவாங்களுக்குச்சொல்ல, சிம்ஹங்கள் பூலிலுள்ள குகைகளுக்குச்சொல்லி உலகெங்கும் இந்த தத்துவமே விவாபிக்கட்டும்-மத்தியத்தர்கள் ஆபத்தத்தைவணித்து பாருங்கள்.

தேமசுத்:—வாருங்கள்பா!

லக்ஷ்மண:—இதோ சகாயி! (விளையாடுகிறார்கள்).

தேமசுத்:—அதோ பார் ஒரு அடி.

லக்ஷ்மண:—எங்கே, பார்ப்போம்!

தேமசுத்:—அதோ, விழவில்லையா?

லக்ஷ்மண:—இல்லை.

தேமசுத்:—யவாயா, மத்தியம்மம்.

ஆஸா:—உங்கள் கைப்பட்டதே பொழியு சத்தி படவில்லை.

தேமசுத்:—தல்லது இன்னொருதரம்.

லக்ஷ்மண:—இவன் இவ்வளவு விளையாடுவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

தேமசுத்:—இதோ, இந்தத்தடவை என்ன சொல்லுங்கள்.

லக்ஷ்மண:—சத்திமேலேபட்டது. ஆனால் உனக்குகொண்டு போல்விட்டதே பொழியுத்தவிலில்லை.

தேமசுத்:—என்னதூய அப்படிதானா?

ஆஸா:—ஆம்.

ராணு:—எம்மகன் ஐயித்து விட்டான். ஜோதி, தேமசுத்திர இந்தாமுத்தமலை-பிரபுக்களே எல்லாரும் மதுபானம் செய்யுங்கள்-இதோநாளும் ஒரு கின்னம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

(வார்த்தியசோழரும் பீரங்கிவெடிக்கும் சப்திக்கின்றன).

தேமசுத்திரனுக்கு இந்த வர்ப்பத்தைக்கொடுங்கள்.

தேமசுத்:—சுற்றுப் பொருள்கள்-இன்னொரு முக ஆகட்டும்.

ராணி:—அவனுக்கு முக்கதாங்கவிலலை-வியர்க்கிறத-இக்கேவா முத்தரம், இந்த உருமானியினுடனடைத்துக்கொள்-நீறுபித்தத்தக்கா நாளும் கொஞ்சம் வர்ப்பு சூப்பிடுகிறேன்.

ராணு:—அது அவனுக்காக வைத்திருக்கிறேன் அந்தத்தொடாதே!

ராணி:—அவனுக்கானுலென்ன? என்னக்கானுலென்ன? நான்மாதிரிபார்த்தவியிட என்னையாலேயே அடவருக்குக்கொடுக்கிறேன்-மன்னிக்கவேண்டும்.

(என்றுவர்ப்பத்தைசூப்பிடுகிறார்).

தேமசுத்:—எனக்கப்போத தவசாயில்லை அம்மா, சந்தப்பொருள்கள்.

ராணு:—(தரங்கள்) அதுவிஷயம் கவந்த சர்பத்தாயினே! இனிஎன்ன செய்கிறது? வாரிடத்தில் சொல்லுகிறதெருபுணர்ப்பணம்! கொடுவான் கேட்கிறீன்பாள்.

லக்ஷ்மண:—வாருங்கள்! இன்னொரு முகம்-(தனக்குள்)இருந்தாலும் இவ்வளவு சிஷ்கபடமானவனைக்கொல்ல மனசு தணிவவில்லை.

தேமசுத்:—நீங்கள் உங்கள் முழுசாமார்த்தியையும் காண்பிக்க வில்லை-காண்பித்ததெருவன் இன்னேன் எதிர்த்து முடியுமா?

லக்ஷ்மண:—இத்தத்தடவை பாருங்கள்.

ஆஸா:—எங்கே, ஒன்றையுக்காளேமே!

லக்ஷ்மண:—அதோபார்த்துக்கொள்! (லக்ஷ்மண விக்வேமசுத்திரனைக்குத்துகிறார்).

தேமசுத்:—ஒன்று ஒப்புக்கொண்டேன்-இன்னும் இரண்டு!

லக்ஷ்மண:—இன்னும் வேண்டுமா?

தேமசுத்:—பத்தாய்ப்படி உட்கட்டுமே.

லக்ஷ்மண:—சரி சம்மதம் கெளுங்கி விளையாடுகையில் இருவரும் ஒருவர்சத்தியை ஒருவர் மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறார்கள்.

தேமசுத்:—இதோ பதிலுக்குக்கொடுத்தேன். (தேமசுத்திரன் லக்ஷ்மணனிலைக்க குத்துகிறார்).

ராணு:—இருவருக்கும் தத்த காயமாகி விட்டது அவர்களைப்பிரித்த யிடுங்கள். (தாரிசாஜவிக் இருவரையும் பிரித்துவிடுகிறார்).

தேமசுத்:—பாதகயில்லை, இன்னும் வேண்டுமானாலும் விளையாடுவோம்.

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

(59-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

20-வது அதிகாரம்.

கிஷ்கின்யாஸ்திரிகள்பெண் இறந்து கொஞ்ச காலத்திற்கெல்லாம் காமேசுவரய்யர் ராமச் சந்திரனுக்கு இரண்டாம் கலியாணம் செய்யப் பிரயத்தினம் செய்தார். இராமச்சந்திரன் தனக்கு எப். ஏ. பரிசுத்தேரூமல் கலியாணம் செய்துகொள்ளுகிறதின்கீழ் என்றான். மனதில் அவனுக்கு பெண்சாதி இறந்து அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் மறுகலியாணம் செய்யப் பிரியம் இல்லை. ஆனால் அவனுக்கு வயது பதினெட்டு ஆதலால் பெண்ணைக்கொடுப்பவர்கள் எனக்கு உனக்கு என்று மேலிழைத்தார்கள்; கடைசியில் காமேசுவரய்யர் அவனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டியது தானென்று கட்டாயப்படுத்தினார். பிறகு அவன் காமேசுவரய்யர் பிடிவாதக்காரர் ஆன்படியால் அவர் மனம் கோணக்கடாது என்று கண்டு கலியாணம் செய்துகொள்ள சம்மதித்தான். பிறகு காமேசுவரய்யர் பெண் எல்ல பெண்ணையும் சம்பந்தம் எல்ல சம்பந்தமாயும் பார்க்கவேண்டுமென்று யோசித்து, கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் பிடிக்கெடுக்காமல் ஒவ்வொருவரையும் பற்றி தனிபாக விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சப்ஜட்டி தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகக் கேட்டார். ஆனால் அவர்கள் சராயங்குடிக்கிறவர்க ளென்று சிலர் சொன்னார்கள். சிலர் அவர் கருட்டுக் குடிக்கிறதென்று என்று சொன்னார்கள். காமேசுவரய்யர் எனக்கு வடதேசத்து வடமனையு ஆசாநிலையு அன்னபானுதி களுக்கு யோக்கியமாயுள்ள வீடாகவேண்டுமேயல்லது காசவேண்டாம் அவன் குட்போ லுமிருந்தாலும் குடிக்காரனுமிருந்தால் எனக்கு வேண்டாமென்று சொன்னார். ஒரு டிப்படி கடைகட்டி பெண்ணைக்கொடுக்கிறேனென்றார். அவர் சேழ்ந்தேசத்து வடமனெ ன்றுங்கள். காமேசுவரய்யர் அதுவும்வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டார். இப்படிக்கிருக்க கோயம்புத்துரிலிலா லூலாவுடி ரொமத்தில் சப்பளமய்யர் என்று ஒரு தனவாளுக்கு இர ண்பெண்கள் இரண்டு பிள்ளைகளென்றும்,

அவர் பெண்கள் இரண்டும் வெகு அழகு என்றும் புத்திசாலிகளென்றும் அவர்கள் இருவரும் இங்கிலிஷ்கூட மெட்ரிசூலேஷன் வரையில் படித்திருப்பதாகவும் பாட்டு சிபில் வைத்துக்கொண்டு பிடிவிலிசபத்தத்துக்கு தரு த்தாப்போல் வெகுன்றாய் பாடுவர்களென்று ம் ஒருவர் காமேசுவரய்யரிடம் வந்து சொன் னார். உடனே காமேசுவரய்யர் அந்தப்பெண் ணைத் தான் நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்று புறப்பட்டுப்போனார். காமேசுவரய்யரைக் கண்டதும் அவ்விட்டில் அந்த தனவான் அவரை வெகு மரியாதையாக உபசரித்து பெண்ணைக் கூப்பிட்டுப் பாட்ச்சொன்னார். அந்த தனவா னுடைய பெரியபெண் சிப்பாயும் வெகு அழகாயும் வயது பத்தாண்டாயும் இருந்தது. சின்னப்பெண் கொஞ்சம் கறுப்பாயிருந்தபோ திலும் அதுவும் வெகு அழகாயிருந்தது. காமேசுவரய்யருக்கு பெண்ணின் பாட்கேளையும் படிப்பையும் கேட்கும்பொழுது இவளை ந மது இராமச்சந்திரனுக்கு கட்டாயம் கலியாணம் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானி தார். பிறகு ஓர் ஜோலியரை வரவழைத்து ஜா தகத்தைபார்த்தார். ஜாதகம் பொருத்தமவெ குன்றாய் இருக்கிறதென்று ஜோலியர் சொ ன்னார். காமேசுவரய்யர் தன்மனதில் கிஷ்கின் யாஸ்திரிகள பெண்ணுக்கும் இந்தஜோலியப் பசுகள் இப்படித்தான வெகுபொருத்திக்கை யாயிருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். கடைசி யில் கலியாணப்பாதி ஒருமாசுக்கூட இருக்க விடையென்று நினைத்துக்கொண்டு அந்ததன வாரிண்பார்த்து நல்லது. சுப்பராமய்யரவர ளே எனக்குமீட்டுப்பத்தில் கலியாணம்செய்கிற தென்றால் முதலில் ஜாதகம்சரியாய் இருக்க வேண்டும்; பிறகு அதுசரியாக இருந்துவிட் டால் கோரியில் புஷ்பம் வைத்துப்பார்க்கவே ண்டும்; அதில் வெண்ணுபுஷ்பம் அகப்பட்டு விட்டால் கலியாணம் சீச்யம்தான் என்றார். சுப்பராமய்யர் அதற்கு சம்மதித்து கோயிலுக்கு காமேசுவரய்யரை கூட்டிப்போய் அவரை யே புஷ்பம் கட்டிவைக்கச் சொன்னார். புஷ்பம் வைத்துப்பார்த்ததில் வெண்ணுபுஷ்பம்

அதிகப்பட்டதும் தவிர அப்போது அகஸ்மாத்தாகப் பக்கத்து வீடுகளில் ஒருமனிதனின் குரல் கேட்டது. காமேசுவரய்யருக்கு வெகு சந்தோஷம். சப்பராமய்யரவாளே. இவர்கள் மூத்த பெண்ணைக் காத்தாட்டுப்பெண்தான் என்று. காமேசுவரய்யர், சப்பராமய்யரும் வெகு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டே நான் உங்களுக்கு முன்னமேயே, தீர்மானம் செய்துவிட்டேனே என்று சொல்லி காமேசுவரய்யருக்கு ஒர்பொய்விருத்திபோட்டு அவருக்கு உயர்ந்தவேஷ்டி. ஒரு ஜோடியும் காமேசுவரய்யர் கடவந்த பெல்லாருக்கும் வேஷ்டிகளும் கொடுத்தது பிஞ்சர். காமேசுவரய்யர் உள்ளே ஊருக்குப் போய்தன் வீட்டில் யோஜித்துக் கொண்டு கலியாணத்துக்கு முகூர்த்தத்தையும் பார்த்து சொல்லி அனுப்பினார். பிறகு சப்பராமய்யர் லக்ஷிணபத்திரிகையும் சீர்வசைகளையும் ஏறாளமாய் அனுப்பினார். காமேசுவரய்யர் அப்போதும் வழக்கம்போல ராமச்சந்திரன் இரண்டாம் கலியாணத்திற்கும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கினார் முன்கலியாணம் போலவே ஊரில் ஒருவரையாவது விட்டுப்போக வில்லை. ஊர்முழுவதும் கூட்டிக்கொண்டு வெகு ஆடம்பரமாய்போனார் இராமச்சந்திரன் இரண்டாம் கலியாணத்தை நாம் அதிகமாக வர்ணிக்க வேண்டியதில்லை. சப்பராமய்யர் நிரம்பவும் புத்திமானானதால் பெல்லாருக்கும் திருப்பதியும்படி கலியாணத்தை காட்டினார். மாப்பிள்ளைக்கு அகிருப்தியில்லாமல் சீர்வரிசைகளை, ஏராளமாகக் கொடுத்தார். நணைகளினுள்ளும் பரக்கி பில்லாமல் செய்தார். வைதீகர்களுக்கும் அவர்கள் வீதோத்தரம் பண்ணும்படி நல்ல தஷணிகொடுத்தார். பாட்டுக்கச்சேரி சதிரி இது களெல்லாம் உபாயமாய் தெரிவித்தாரேயொழிய. அதனில் அதிகமாக பணம் செலவிடவில்லை. ஏழை பணக்காரன் என்கிற. வித்தியாசம் அவர்கலியாணத்தில் இல்லை. சம்பந்திகள் கூடவந்தவர்களைப்படி ஒருவரையாவது குறைவாகவிடவில்லை. எல்லாருக்கும் வேஷ்டி பட்டையையும் கிள்கொடுத்தார். இராமச்சந்திரனுக்கு நடந்த உபசாரத்தை நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. இராமச்சந்திரனுக்கு இந்தக்கலியாணத்திலெழு சந்தோஷம். அவன் கலங்கி இடுவதும் ஊஞ்சல் ஆடுவதும் வெகுநேர்த்தோர் தவறாயிருந்தது. இராமச்சந்திரன் பெண்சாதிக்கு சிறா என்று பெயர். சிறா பாடலும்

இராமச்சந்திரன் ஒவ்வொரு பூட்டிற்கும் பதில் எதிர்பாட்டுப்பாடவும் எல்லாரும் கேட்டு சங்கோஷப்பட்டார்கள். இராமச்சந்திரனுக்கு கலியாணகாலத்தில் தன் சினேகிதர்களைத் தவிர தோழிகள் கூட சிலர் ஏற்பட்டார்கள். சிறகுட்டிகளெல்லாம் இராமச்சந்திரனச்சந்திக்கொண்டே இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி நலங்குக்கு முந்தி இராமச்சந்திரனை உண்பொண்டாட்டியின்பெயரைச் சொல்லிக் கப்பிட்டால் தான் அவள் நலங்குக்கு வருவாள் என்பாள். இராமச்சந்திரனுக்கு இதெல்லாம் செரு பிசியம். அவன் மெட்ரி குளேஷன் பரிசைத்தேறி இருந்தபடியால் வெண்ணைக்காய் வழக்கம்தான் சிரைக்காயென்றும் பெண்சாதிக்களோடு சினேகிதர்கள் போல் புருஷர்கள் இருக்கவேண்டுமென்றும் ஆகையால் பெண்கள் பெண்டாட்டியை அழைக்கவேண்டும் என்றபோது இவன் அதற்குத்தடைஎன்ன என்றுபோய் "சீதாபோக் கலாமா?" என்று கப்பிரிவான். எல்லா குட்டிகளும் அதைக்கண்டு பெண்டாட்டியோடு பேசினும் பேசினொன்று கிரிப்பார்கள். சரப்பிடும்போது ஒரு குட்டி மெள்ளவந்து சீதா யின் இடையில் இருக்கும் பரணைத்தை யெறித்து இராமச்சந்திரன் இடையில் பாரிவான் அந்த இராமச்சந்திரன் அஞ்சாமல் எச்சரிச்சாப்பிட்டால் என்ன? பெண்டாட்டி எச்சித்தானே! என்பான். இது குட்டிகளுக்குக் கெல்லாம் ஒருவேடிக்கை. இப்படி இராமச்சந்திரன் குட்டிகள் சொன்னபடி யெல்லாம் செய்து அவர்களைத்திருப்பி செய்வதுபோல் தன்மனைதையும் திருப்தி செய்துகொண்டான். கலியாணத்தின் மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த வேண்டுமென்றே ஒரு கடிதத்தை இராமச்சந்திரனிடம்கொடுத்த "இந்தா உன் பெண்டாட்டி. கடிதம் எழுதச்சொன்னால்", என்றுள். இராமச்சந்திரனும் தன் பெண்சாதி புத்தியை சோதிக்கும் பொருட்டு அவளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினான். அப்பெண் அக்கடிதத்தை சீதாவிடம் கொடுக்கவும் சீதா போஜித்துப்பார்த்து நல்ல புத்திசாலி யானதால் அக்கடிதத்திலேயே ஒருபுரத்தில் என் கடிதத்துக்கு காணேபதில் எழுதிக்கொள்வது நியாயமா என்று எழுதி அப்பெண்ணிடமே கொடுத்த அனுப்பினான். இராமச்சந்திரன் இதைப்பார்த்து அவன் கடிதம் எழுத கடிதகோஜப்பட்டதற்கும் எழுதாமலிருப்பதற்கும்

புருஷன் கோபிக்காமலிருக்கும்படி பதில் அறுப்பினதற்கும் இதுகளைப் பெல்லாம்பினைத்து நினைத்து சந்தோஷம் அடைந்தான். கடைசியில் கல்யாணம் முடிந்தது. இராமச்சந்திரன் உடனே படிப்பதற்கு திருச்சிலுப்பள்ளிக்கு போய் சிட்டபன், இராமச்சந்திரன் கலியாணத்தில் எல்லாரும் வெகுநிறுப்தி அடைந்தார்கள். ஆனால் இதில்திருப்தி அடையாதவன் தங்கை ஒருவளே. இவளுக்கு அகில் தன் அருமையான அந்தக் கல்யாணம் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை. மேலும் தனக்கு இந்த கலியாணத்தில் காமஸ்வயம்பர் ஒரு காசிப்பட்டம் தன் குமாரனுக்கு ஒரு காசிப்பட்டம் வாங்கித் தரவில்லை என்ற மனஸ்தாபம். பிறகு எல்லாரும் பூவரசல்லூர்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். தங்களுக்கு இந்த குடும்பம் ஒன்றும் இருந்து இராமச்சந்திரன் அதிர்ஷ்டம் மேலும் மேலும் அதிகமாகவது மனசுக்கு பிடிக்கவில்லை இதற்கு பெண் உராயம் செய்பவன்மென்று பார்த்தான் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியிடம் அடிக்கடி போலித்தான். அவர் இன்னும் கொஞ்ச காலம் பொரு சமயம் வரட்டும் பேசிக்கொள்வோமென்று சொல்லி வைத்திருந்தார். கொஞ்ச காலத்திற்கு பிறகு இராமச்சந்திரன் எப். ஏ. பரிணைக்குப்போயிருந்து ஊர்வந்து சேர்ந்தான். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளும் பி. ஏ. பரிணைக்குப்போயிருந்து ஊர்வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் இதற்குமுன் இப்படி நாலாவதையும் பி. ஏ. பரிணைக்குப்போயிருந்து பரிணை தேரவில்லை. இராமச்சந்திரன் பெண்ணாதி கலியாணமான ஒருவருவாத்திரி பெல்லாம் ருதுவானதாக கடிதம்வந்தது. காமேசுவரய்யா எல்லோரும் பழப்பட்டு பூவரசுக்குப்போனார்கள். இராமச்சந்திரன் உடம்போகவில்லை. ஏனென்றால் அவருக்கு பெண்ணின் வீட்டுக்குப்போனால் தன்னைப்பற்றி அபஸ்மாரமாக ப. வெளர்கொண்டு தெரிந்ததால் போகமனம் வரவில்லை. நம்மக்குள் நிரண்டிடுகையில் பெண்டைண்டாட்டிகள் கெடப்பட்டுகளை எல்லாம் உருப்போட்டுக்கொண்டு அதுகளைப்புருஷர்கள் முன் வெட்டும் இல்லாமல் சொல்லாத மிகவும் வழக்கமாயிருக்கிறதை இராமச்சந்திரன் தடுக்கமுயன்றும் பயன்படவில்லை. இராமச்சந்திரன் கன்னடகமார்பினை யாக இருக்கவில்லை. கலியாணம் ஆனபிறகு ஒருதரம் காமேசுவரய்யாருக்கு தெரியாமல் பூவரசுக்குப்போயிருந்தான். அந்தமயத்தில்

தன்மாயியாருடன் சொல்லி சீதாதன்னுடன் பேசுவேண்டுமென்று இராமச்சந்திரன் ஏற்பாடு செய்தான். சீதா வெகுபுத்திரசாலியானதால் ஒருவரும் இல்லாதமயத்தில் மென் ன இராமச்சந்திரனைக்கண்டதான் அவனுடன் பேசுவது ஒருவருக்கும் தெரியக்கூடாதென்றும் ஒருவரும் இல்லாதமயம் பார்த்து தன்னுடன் பேசுவாவேனுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டான். இராமச்சந்திரன் அப்படியே சம்மதித்தான். பிறகு ஊருக்குப்போகும்போது அடிக்கடி கடிதம் எழுதவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டபேரானது. சீதா ஒவ்வொரு கடிதமும் இராமச்சந்திரனுக்கு இங்கிலிஷில்தான் எழுதவான் இராமச்சந்திரனும் அவளுக்குப்பதில் இங்கிலிஷில்தான் எழுதுவான். சீதா எப்போதும் இங்கிலிஷ்புத்தகம் பார்த்துக்கொண்டுந் தபடியால் இங்கிலிஷில் பி. ஏ. பாஸ் செய்தவர்களுக்குசமானமாய் எழுதுவான். காமேசுவரய்யர் இராமச்சந்திரனுக்கு சீக்கிரம் சாந்தி முகூர்த்தம் வீவிவியே செய்துவிடவேனுமென்று சொல்லி அனுப்பினார். சுப்பராமப்பர் அப்படியே சம்மதித்த சாந்தி முகூர்த்தத்துக்கு தகுந்த சீரவரிசைகளை செய்து பெண்ணை புகாரத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டார். சீதா சாந்தி முகூர்த்தத்துக்கு முன்னேயே இராமச்சந்திரனுக்கு சாந்தி முகூர்த்தம் நடத்திறதை வெகு வேடிக்கையாய் எழுதி அவனுக்கு பிரியமான சாமான்களை விபரமாகவெழுத்சொன்னான். இராமச்சந்திரன் பதிலைப் பெற்றுக் கொண்டு சீதா அதுகளை ஒன்றும் காண்பித்துக்கொள்ளாமல் தன்தகப்பனிடம் சொல்லி ஒரு ஹால்நிறைய ரூபிச்சி லோபாஸ் பிரிவைத்தகட்டில் பெரியநிலைக்கண்ணாடி ஒரு ஜோடி இரவியாமலினை பெரியபட்டங்கள் எல்லாம் வரங்கி வறச்சொன்னான். இராமச்சந்திரனுக்கு தன் வீட்டில் இதற்காக ஒரு ஹால் கட்டச் சொன்னான் இராமச்சந்திரனும் காமேசுவரய்யாருக்குச் சொல்லி அப்படியே ஏற்பாடு செய்த ஒரு அலங்காரமான பெண்களாவும் செய்ய ஏற்பாடு செய்தான் சீதா படுக்குள்ளில் சிப்பிட்டதும் தங்கத்தைப்போல் கட்டியின் பின்னால் ஓடவில்லை. இராமச்சந்திரனும் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளைப்போல் ஏமாந்து ஒரு பெண்ணையும் உள்ளே விடவில்லை. சீதா உள்ளே சென்றதும் தானே கதவைத்தாள் போட்டு இராமச்சந்திரனிடம் போய் நமது தேசத்தில் இந்த சாந்தி முகூர்த்தத்தை ஏன் இவ்வ

வாவு பற்றிரங்கமாகச் செய்கிறார்கள். இப்படி பெய்களைப் ப்பிளிக்காக. அவமானம் செய்யுந் தங்கள் புருஷர்களுக்கு என்ன அபராதம் செய்தோமென்றான். இராமச்சந்திரன் இது உங்கள் பெண்பெண்டாட்டிகள் ஏதாபடி அல்லது புருஷர்கள் ஏதாபடி அல்லவென்றான். பிறகு மற்ற ரகசியங்கள் படுக்குள் ரகசியங்கள் ஆனதால் அவைகளை நான் சொன்னால் இராமச்சந்திரனுக்கு கோபம்வரும். இராமச்சந்திரன் பெண்ணைப் படித்தவனாதலால் வீட்டுகாரியம் தெரியாதென்று காமேசுவரப்பர் வீட்டுபெண்களின் எண்ணம். ஆனால் சீதாபுக்காம் வந்தவுடனே வீட்டில் சாமரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் வெகுசிராய் வைத்ததையும் காரியங்கனெல்லாம் வெகுநேரத்திபாயும் சீக்கிரமாயும் செய்கிறதையும்பார்த்து அந்தவீட்டிலியேவல்லாரும் சீதையைக் கொண்டாடினது மன்றி ஊரில்கூட எல்லோரும் பெண் என்று இப்படியல்லவா பெண் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்படி நடந்தவந்தவர். நீதசாஸ்திரத்தில் “காரியேஷு தாவி கர்ணேஷு மந்திரி ரூபேஷு லக்ஷுமி. சுதமாயாதிரித்தரிஸ்நேஷேஷு மதா சயநேஷு வேசி” என்று வர்ணிக்கப்பட்ட பெண் இவள்தான் என்று எல்லாரும் கொண்டாடினார்கள். சீதாதன் தாய்தகப்பனை வெகு சந்தோஷமாய் ஊருக்கு அனுப்பி அவர்களுக்கு அடிக்கடி செட்டி பேரேவதாக சொன்னான். தங்கம் காமேசுவரப்பரையும் காமாக்கி அம்மாளையும் பார்த்து அழுததுபோல் சீதையுமில்கூட, தங்கம் பிறவையகாலம் என்று மறுபடியும் சிலநாள் பூவரசநல்லூரிலேயே இருந்தான். கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு தங்கத்திற்கு ஒரு பிள்ளைபிறந்தது. காமேசுவரப்பர் எல்லோரும் இந்த பிள்ளைகாவது தங்கத்துக்கு கன்றாய் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி நிரம்பவும் பெருமையாய் வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் என்ன பெருமையாய் வைத்திருந்தும் தங்கத்துக்கும்பெடும் இராமச்சந்திரன் பெருமையை கினைக்கும்போதெல்லாம் ஒன்றும் ஒவ்வில்கூட வெகு சிரப்பட்டு கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீவிஷ்ணு சாஸ்திரிகள் புண்ணியாதவாசனத்துக்கு இருந்துவிட்டு மதறையில் கலெக்ட்டார்பிளில் ஒரு குழந்தாவேளைக்கு உத்தரவுவந்திருப்பதாய் சொல்லி வேளைபை ஒப்பு கொள்வதற்காக மதறைக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். தங்கத்தினிடம் அவர் இரண்டு

வருஷத்தில் தனக்கு டபுட்டிகலெக்டர்வேலை ஆகும் என்று சொன்னபடியால் அவன் எல்லோரிடத்திலும் தன் புருஷனுக்கு டபுட்டிகலெக்டர் வேலை வந்துவிட்டது என்றும் ஆனால் இப்போது சம்பளம் இருநூற்றி முப்பத்தைந்து ரூபாய் இருநூற்றி அன்பது ரூபாய் என்றும் சொல்லிக்கொண்டான் ஒன்றும் அறிபாத கிராமஜனங்கள் தங்கத்தின் “ஆடிண்டவாளுக்கு கல்கட்டி” வேலையாய் இருநூற்றி அன்பது ரூபாய் சம்பளமாய் இன்னும் கொஞ்சகாலில் இருநூற்றி முப்பத்தைந்து ரூபாய் ஆகுமென்று சொல்லி கொண்டிருந்தார்கள். இராமச்சந்திரன் பி.வக்கு போரும்படிக்கு பட்டணம் போகவேண்டுமென்றான். கூடவே தன் தாய் பெண்ணை யெல்லாறையும் கூட்டிப்போகவேண்டுமென்றான் காமேசுவரப்பருக்கு இதில் சம்பந்தமில்லை, பட்டணம் போனால் அதிக செலவாகுமென்றும் அதிலும் சம்பளம் சற்றிதமாய்போனால் இன்னும் அதிகமான செலவு ஆகுமென்றும் யோசித்தார். தங்கம் இதுதான் சமயம் என்று கண்டு ஆடிண்டபூதி திருவேங்கட்ட இராமசாஸ்திரிகளின் தம்பியான காவேலிசுப்பய்யா என்பவனை துண்டிட்டு காமேசுவரப்பர் மனைதக்கலக்கச்செய்தாண்டவன்தான் காமேசுவரப்பரிடம் வந்தியோகஷேமம் பேசுகிறவன்போல் பேசி கடைசியில் அண்ணா இரத்தகலத்தில் சிறுபிள்ளைகள் அதிகரமாகத்தான் இருக்கிறது! மேலும் உங்களை பட்டணம் கூப்பிட்டமே! தாயார் பெண்ணை என்று இப்படி கஷி பிரிந்துபோகிறது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். தங்கமும் அதற்கு சரியாக ஒத்திருக்கும்படி காமேசுவரப்பரிடம் தனியாப்போய் இராமச்சந்திரன் தாயர்கூட தன்காட்டுப்பெண்ணிடமிருந்து உழைக்கத்தான் வந்தானா, நங்கள் பட்டணம் போய் விடுகிறோம் வீட்டில் இருக்கும் மற்றவர்கள் உழைக்கட்டுமென்ற சொன்னதாக சொன்னான். இப்படி தனியாக நோர்த்தபோதெல்லாம் தங்கமும் காவேலிசுப்பய்யரும் இராமச்சந்திரனை துஷித்துகாமேசுவரப்பர் மனைத கெடுத்துவிட்டார்கள். இராமச்சந்திரன்குடும்பசுகிதமாய்த் தான் பட்டணம் போவேனென்று பிடிவாதம் செய்தான். காமேசுவரப்பர் மனதில் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு மேலுக்கு சம்பதிப்பதுபோல் அவர்களை பட்டணம் அனுப்பினார்.

(இன்னும் வரும்.)

MODERATES Versus NATIONALISTS.

நிதான நீவிசைக்கடியாரி சண்டை.

ஸ்வதேசிய-ஸ்வராஜ்ய லக்ஷியங்கள்.

“பழையன்கழிதலும் புதியனபுத்தலும் ஸ்ருவஸ ஸீயல்பின் முறைபினுனே.”

“கெடுவான் கேடு நினைப்பான்” என்பது பழமொழி. இதன் கருத்து என்னவென்றால் ஒருவன் கெட்ட நினைவுகள் நினைக்காமல் அவனுக்குக் கேடுவரமாட்டாது. ஏனென்றால் அது என்றும் மாறுதலோர் சங்கல்பதர்மம். சங்கல்பமென்றால் நினைவு. மனதால் என்ன நினைக்கிறோமோ அதுவே காரியமாகப் பரிணமித்துத்தோன்றுகிறது. “மனசு” என்பது எப்போதும் நினைப்பும் மறைப்புமே தொழிலாகவுள்ளது. இதையே சங்கல்ப விகற்ப ரூபமானது என்பார்கள். ஒன்றையுள்ளபடி நினைத்தால் நினைத்தது தோன்றும். தோன்றினதெல்லாம் மறைபுமாதலால், நினைப்பு என்பது எப்பொழுது உண்டாகும், அப்பொழுது மறப்பும் உண்டு என்று ஏற்படுகிறது. மனது மேலே அறிவையும், கீழே விஷயத்தையும் காட்டி நின்று சங்கல்பிக்கும். அறிவைப் பற்றி நின்று சங்கல்பிக்கும் போது ஸ்வரூப தேஜோ விருத்தியும், விஷயத்தைப் பற்றி நின்று சங்கல்பிக்கும்போது தாமஸ்ரூப இருள் விருத்தியும் உண்டாகும். முதலாவது விருத்திக்கு தெய்விகமென்றும், இரண்டாவது விருத்திக்கு இராஜிகமென்றும் பேர். இப்படியுண்டாகும் ஸ்வதேசமோ விர்த்திக்குத்தக்கபடி நன்மைநினைவுகள் உண்டாகும். இதை “மனம்போவிருக்கும் பாங்கல்பம்” என்னும் பழமொழியால் கூறுவார்கள். “பாங்கல்பம்” என்பது நன்மைநினைவு பிரண்டுக்கும் பொதுவானதோர் குறிச்சொல்லும். மனம் எப்படி விருக்கிறதோ, அதாவது, எப்படி சங்கற்பிக்கிறதோ, அப்படியே போவிருக்கும் நமக்குண்டாகும் நன்மைநினைவுகளும், ஆகையால் எப்போதும் அறிவைப்பற்றி நின்று மனதை சங்கல்பிக்கச் செய்து ஆத்மபுத்தியாம் சபவாசனையை விர்த்திசெய்யவேண்டும். இதனால் விவேகம் விர்த்தியாகும். மனசு சுத்தப்பயிற்சி; அதனால் புத்திதெனியும். விஷயப்பற்றியுழலும் மனசு இருளுடைந்து குழப்பத்துக்கிட

மாய் நிற்கும். இதனால் அவிவேகம் என்று சொல்லும் அநாத்மபுத்தி விர்த்தியாகும். விவேகமனசு முன்பின் யோசனை செய்வதக்க குஷ்மபுத்தி யுடையதாகும். அவிவேகமனசு இருளுடைந்து முன்பின் யோசனை செய்வதற்கு வேண்டிய குஷ்ம நிரூபியபற்று சண்டிதே காக்கிறோண்டிதேகோலமென்று இந்திரியவழிப்பட்டுச்சென்று துன்பமாகிற தாயம் தாங்காமல் விஷயவாசனை யென்கிற. சேற்று நீரில் விழுந்துவிட்கும்.

இப்பொழுது ஸ்வதேச லக்ஷியமும் ஸ்வராஜ்யமும் அதிகமாய் ஜனங்கள் மனதைக் கவர்ந்து வருங்காலத்தில், எல்லா ஜனங்களும் இப்பொழுதுள்ள துன்பங்கள் தீர்ப்பா தூர யோசனைசெய்து ஒரு அந்தர்-லக்ஷியத்தை மனதிற்கொண்டு அதையே வேதா தியானம் செய்து வரும் சித்தம்வாய்ந்தவர்களாக விரிவாக இருக்க. இந்த சமயத்தில் நமது ஜனங்க ளெல்லாரும் மனதிற்கொண்டு தியானம் செய்யத்தக்க அந்தர் லக்ஷியம் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதை வரையரைந்து பரிஷ்கார மாபக்குறிப்பிட்டுகொக்க வேண்டியது மனோ தர்மத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்த விவேகிகளுடைய கடமைபாடுவிருக்கிறது. இந்த அந்தர் லக்ஷியம்கைகடி அனுபவத்துக்குவர நாம் அபிப்பிராயிக்கவேண்டிய சாத்வதிகன் அந்தர் அந்தர்-லக்ஷியத்தின் தன்மையப் பொதுத் ததாயிரப்பதால், அதை நன்றாக சிர்ணயம் செய்துகொள்ளவேண்டியது நமது கடமையாக விருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக நமது ஜனசேஷ்டர்கள் மனப்பொருத்தமின்றி இரண்டுபுட்ட மனமுடையவர்களாக விரிவாக இருக்க.

“நிதானக்கடியாரி” என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஒரு சாரார், சொல்கிறபடி ஸ்வதேசிய லக்ஷியம் என்பது இந்தியாவானது இந்தியர்களுடைய சேஷமத்திற்காகவே

ஆளப்படவேண்டுமென்பதாயும், அதற்கு இன்றியமையாத சாதனம், ஆவ்வுலேபருடியின்ற நாகேசைப்போல் பிரிடிஷ் அதிகாரத்துக்குள்பட்ட ஸ்வராஜ்யம் என்றும், இதற்குமேல் நாம் ஆசைப்படுவது சீரத்தியமில்கை என்பதுமாயிருக்கிறது. இந்தக்கூடியில் காசு பணம் செல்வம் சிறப்பு இவைவிறைந்தவர்கள் விசேஷமாக இருக்கிறார்கள். காசு பணம் செல்வம் சிறப்பு இவற்றில் மற்றவர்களைப்போல் நிறைந்தவர்களாகவின்றிப்பெரும்பாண்மையும் ஏழைகளாயிருந்தாலும், குணம், மனம், கொள்கை, மதம், ஹிதம் இவற்றிற்குநின்ற ஏழைகள் படும்கூட்டங்களை நேரில் அனுபவிப்பதால் அக்கூட்டங்களுக்குண்மையான நிவாரணம் தேடத்தக்கவர்களாயும், தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை யுணர்வவர்களாயு மிருக்கிறவர்கள் “ஆப்நோதிஸ்வராஜ்யம்,” “ஆப்நோதிமானஸஸ்பதீம்” என்றிரு சுருதிவாக்கியத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாய் உண்மையை யுணர்ந்து உள்ளபடியதில் நாட்டம்வைத்து ஸத்யத்துக்கு னைக்கிறவர்களுக்கு ஆகாததொன்றில்லைபாதலால் நம் ஸ்வதர்மத்துக்கழியில்லாதபடி நடக்கக்கூடிய இராஜ்யம் எதுவோ அதிவே நாம் விரும்பத்தக்க ஸ்வராஜ்ய லக்ஷியமாக என்று நம் ஸ்வதேசலக்ஷிபத்தை ஐகதம்பிணையின் ஆதமானுந்தான ரூபமாக அனுஷ்டித்துவந்தால், நமக்கு வேண்டிய சாதகசாதனங்களெல்லாம், “நமதுமனவிருந் நிக் நிகத் தானே தேயியின் கிருபாகடாஷத்தால் அமையுமென்றும், ஆதலால் நாம் அந்தர்-லக்ஷியமாகக்கொள்ளும் ஸ்வராஜ்யத்துக்கு துவர்த பெந்தரூபமான யாதொரு நிபந்தனையும் நாமரக நினைத்துக்கொண்டு அந்தர்-லக்ஷிபத்தின் பூரணத்துக்குப் பங்கம் யாச்செய்வது சரியல்லவென்றும் சொல்லி, நாம் நினைத்ததே நமக்கு-வைகடுவது சித்தமாத்தலால் நம் அந்தர்-லக்ஷிபத்திற்குப் பங்கம் வரக்கூடாதென்று ஒரேபிடிவாதமாகவிரைக்கிறார்கள். இவையே இன்னொருவிதமாகச் சொல்லப்படுகின்: நிதானக்கூடியார், பிரிடிஷ் அதிகாரத்தை நிரூபணமயமாகக் கொண்டு அதைச்சுற்றிவரும்

பற்பலகிரகங்களில் இந்தியாவும் ஒன்றாகவிரைந்தால் போதுமென்கிறார்கள். புதுக்கூடியாராகிய ஸ்வராஜ்ய-லக்ஷியதீர்க்களோவெனினி இப்பாரதபூமி என்றென்றைக்கும் நடுநாயகமாயுள்ள ஓராகுரியனைப்போலிருந்துவிடல் கிவந்திருக்க அல்கைநாம் நமதுயோக்கியவைக்குறைவால் கேவலம்ஒரு சுற்றுக்கிரகமாகச் செய்வது, நமது ஜாதீக்கும் மதத்துக்கும், நமது தேசத்தின்பூர்வ மலிமைக்கும், அதிலுள்ள நமது ரிஷிகளுக்கும் சித்தர்களுக்கும் ஒருபெருங்குறையாம். அக்கேடினழக்க நாம் மனமிசைந்து சம்மதிப்பது நாம் செலுத்த வேண்டிய பிறர்க்கடன், இருஷிடன், தேவதைகள்கடன் ஆகியமுழுவகை ருணங்களையும் குறைவாகச் செலுத்தியதாகாதென்று வாதிக்கிறார்கள். நிதானக்கூடியார் காரியவரதிகளாயிருக்கிறார்கள். நவீனக்கூடியார்காரணவாதிகளாயிருக்கிறார்கள். காரியம்காரணத்தில் வலிப்பது முறையெய்ன்றி, காரணம்காரியத்தில் வலிப்பதுமுறையல்ல. வலித்தாலும் அது கொள்ளாது. காரியத்துக்குள் காரணமிருப்பது வாஸ்தவமானாலும், அது பிரம்மகிடரியாயமாய், ஸதாகாரியத்தைக்காரணமாக்கவேண்டி, பச்சைப்புழுவைக் குளவி கொட்டிவதுபோல், ஸதாகாரியத்தைக் காரண ஸ்வரூபமாக்க வேண்டி துண்டிக் கொண்டேயிருக்குமெய்ன்று அதில் வலித்திராது. ஆகையால் நிதானக்கூடியார், நவீனக்கூடியரால், குளவி பச்சைப்புழுவைக் கொட்டிவதுபோல் கொட்டப்பட்டு வருவார்கள் என்பது தின்னம். இது கலிபலத்தைக்குறித்தநாம் சொல்வதில்லை. அவரங்கள் பற்றிநிற்கும் தத்துவத்தைக்கொண்டு தத்துவகுறையின்க்கபடி ஸ்வராவமாக நேரிடக்கூடியவையெடுத்துச்சொல்லிநேரம், கலிப்பிரதிகூழிச்சண்டை முழமுறத்தில் பிரகிருதிதர்மம் இன்னதென்பதைத் தானக்கூடியாரும் மற்றதுபோனாலும் அவர்கள் நிதானித் தறியாமையினிலேயே பிரகிருதிதர்மம் மாறிப்போய் விடப்பட்டது. இது ஸத்யம், ஸத்யம், முக்காலும் ஸத்யம்.

EXTRACT.
THE POWER OF THOUGHT,

மனஞ்சங்கற்பங்கள்.

நம்மில் அநேகருக்கு சங்கற்பங்கள் சிலபாகம் அறிவையுன்மியதாயும் சிலபாகம் விஷய இச்சைகளினால் நியதாயுமிருக்கின்றன. அறிவால் மானசீகசீரமும் விஷய இச்சைகளால் புறரீலோக சீரமென்ற காமசீரமும் அமைகிறது. பிரபஞ்சவிஷய இச்சையுள்ளவனுக்கு தெய்வபக்தி யுள்ளவன் மனதின்சண் னுனிக்கும். பக்தியும் நாட்டமும் ஐயுப்பதில்லை. அவனுக்கு அது ஸம் பந்தமாய் என்னவோதனும் "செவிதன்கா தில் ஊதிய சக்திபோல்" ஏற்காது. விழா க்கின்றதை ஜலம்போலாகும். இவ்விதமே சிலருக்கு அகங்கியமான எண்ணங்கள் ஏற்ப தில்லை. சிலருக்குச் சாமான்யமான கீழ்த் தாப்படிப்பு எத்தனை விதந்தான் சொல்லிக் கொடுக்கினும் போதமாவுதல்லை. சிலருக்கோ அப்பாவித்தனாக ஒருதல சொன்னமாத் திரத்தில் போதமாகிறது. ஆகையால் வித் தை கற்பித்தல் அந்த வாஸ்தவைய அடைந் துள்ள அநேகாரிகளுக்குப் போதமாகுமே ஒழிய மற்றவர்களுக்கு என்னபோதக்கினும் ஆகவேயட்டாது. இதற்குக்காரணம்: நாம் ஒரு மேனஜியின்பேரில் ஒரேகண்ணையான இரண்டு கண்ணைகள் வைத்து அவற்றில் ஒரு கண்ணைத்தைத் தட்டி நாதங்களம்பியதும் தட்டிய கண்ணைத்தை மீளவும் பிடித்துக்கொ ண்டாலும்கூட அதற்கு அனுசாரியாகவு ன்ன மற்றொருகண்ணம் அதே நாதத்தைக் கிஷிற்றித்துப் பிரதி ஒலிக்கும். இதுபோலவே சங்கற்பங்களும் அவைளுக்கு ஈடாகவுள்ள ஸங்கற்பங்களைக் கிளப்பிவிடமே ஒழிய ஒத்தி ராத சங்கற்பங்களைக் கிளப்பமாட்டாது. ஒரு வனுடைய சங்கற்பரூபம் இதராரை எவ்வி தம் சலிக்கப்பண்ணாமென்ற சங்கை சிலபேர் களுக்கு உண்டாகலாம். ஏற்கனவே லொர்க் கைகளுக்குக் கோசங்களுக்கும் பரஸ்பர ஸம் பந்தமுண்டென்பதைத் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

எவ்வாறு ஒரேதடாகத்தில் அமைந்துள்ள பலகிணறுகளில் தடாகஜலமும் கிணறுகளின் ஜலமும் ஏகமாய் ஒத்திருக்கும் சமயத்தில் அங்கிணறுகளிலுள்ளில் ஒரு கலிப்போட்

டால் எவ்வாறு அக்குறிப்பிட்ட கிணற்றின் ஜலம் சலித்துஅச்சுன்னம் அதை ஒட்டியுள்ள பிடாகஜலத்தை சலிப்பிவிந்து அவ்வாறுக மற்றயாவற்றுகிணறுகளின் ஜலமும்சலிப்பது போலும், இப்பொழுது நவீனமாய்க் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் கம்பியில்லாத் தந்தி விஷயத்தில் ஆகாசத்துவத்தால் செய்யப் பட்டுள்ள பல தந்தியந்திரங்களைப் பலவிடங் களில் வைத்து அதில் ஏதேனும் ஒரு யந்திர த்தைச் சலிப்பிக்கவே அச்சுன்னம் உடனே எங்கும் விபாபித்துள்ள ஆகாச தத்துவத் தைச் சலிப்பித்து எஞ்ஞ முள்ள அந்த ஆகா சதத்துவம் சலிப்பதின்முலமாய் பல விடங் களில் வைக்கப்பட்டுள்ள இதர யந்திரங்கள் எவ்வாறு சலித்து சமாதாரங்களைத் தந்திரமும், தந்திக்கம்பி இவைகளின் உத விப்பறி தெரிவிக்கின்றனவோ இவைகள் போலவே ஒரு ஜீவனுடைய ரூபம்சரி ரம் சலித்ததும், அந்தச்சுன்னம் அச்சரி த்தை அனுரித்துள்ள அந்தச் சூக்தம் லோகமுமுமையும் சலித்தும், தத்துவாரா அந்தலோகத்திலேயே சகலஜீவர்களின் அவ் வித ரூபம்சரி ரங்கனும் சம்மந்தப்பட்டு நிற்பதால் அவ்விதசுன்னத்திற்குப் பதில் வி டையளிக்கக்கூடிய ஒத்தசரி ரங்களெல்லாம் அதற்குக்கவாறு சலிக்கிறது. அப்பால் கார்தம் ஊதியை இழுப்பதுபோலும், பகி ஜாதிகளும், மிருகஜாதிகளும் கத்துமாறால் எவ்வாறு அந்தந்த இனங்கள் வந்து அந்தந்த இனத்துடன் சேர்ந்துகொள்கின்றனவோ அதைப்போலவே ஒத்த சங்கற்பமுள்ள ரூபங்கள் ஒரேராகிகளாகச் சேர்ந்து பலப்பட்டு ஸங்கற்பங்களுக்குத் தக்கவாறு அந்த ராசிக் கூட்டங்கள் தேசத்திற்கு தேசமத்தை யோ அல்லது கேட்டையோ விளைவிக்கின்றன. இவ்விதமாக ரூபம்சரி ரங்களில் ஸங்கற்ப ரூபாசிக்கூட்டங்கள் சேர்ந்து பலப்பட்டு ரூபம்சரி ரம் கண்மையோ அல்லது நிமையோ செய்தவருவதுபோல் அவ்வாறு ஸங்கற்பித்த ஜீவர்கள் ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத் திலும் பலகாரணங்களே முன்னிட்டிச் சேர்ந்து கூட்டங்கூடி பிரத்தியக்ஷமாக கருத்தையோ அல்லது கேட்டையோ விளைவிக்கிறார்கள்.

ஆகையால் நாம் ஸங்கற்பங்களின் பலவித சக்திகளினுடையவும் அவைகளின் ஸ்வரூபங்களுடையவும் போக்கிவதையை உணரத்

கூடுமானால் மர்நலிகமராகக் குடும்பத்திற்கு கோ, சங்கத்திற்கோ அல்லது தேசத்திற்கோ எவ்வளவோ உதவிபுரியக்கூடும். நாம் நமது தவறுதல்களைப்பற்றி எவ்வளவு கவலை எடுத்துக்கொள்கிறோமோ அதுபோலவே குடும்பம், சங்கம், தேசம் இவைகளின் தவறுதல்களைப்பற்றிக் கவலை எடுத்தால்தான் சங்கமுண்டு, அவ்வித குடும்பம், சங்கம், தேசம் இவைகளுக்கு இதர துர்ச்சங்கற்ப வியாப்திகள் வந்து அணுகி அதிலுள்ளவர்களுக்கு அவைகள் ஜனிக்கவொட்டாமல் அவர்களுக்கு ரக்ஷகவசமாக அவர்களைச் சுற்றிலும் பரிசுத்தமான வியாப்திகள் இருக்கக்கூடிய நிலையில் நாம் நமது ஹிதமான சங்கற்பங்களை பிரயோகிக்கலாம், விஷயங்கள் இவ்வாறு இருக்கிறபடியால் வாக்குபயங்களைச் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்கு மனமேழக்கிய ஆதாரமாக இருக்கிறபடியால் கர்மங்களின் உத்தரவாதங்களைத் தெளிவு உணர்ந்து பரிசுத்த சங்கற்பங்களையே பிரயோகித்தல் வேண்டும்.

தினப்பிரதி சிற்றுநேரம் தனது இஷ்ட தேவதையை ஸ்மிரித்து ஸாவதானமாய் அதையே தியானித்து வருவதால் மனத்தின் அழுக்குள் நீங்கும். ரூபதியானமன்றியில் அருபத்தியானம் கிட்டாது. எவ்வித இஷ்ட தேவதையை நிதியானத்திற்கு அமைத்துக் கொண்டாலும் குற்றமில்லை. ஆனால் அந்த தேவதையானது ஸாத்விக அம்சம் பொருந்திய தேவதையாகப்பட்டு மிருகக்வேண்டியது, இவ்வாறு தியானித்து வர காலக்கிராமத்தில் மனத்தின்கண் உள்ள அழுக்குகள் நீங்கி சகவரதேஜஸ் ஜாஸ்திரவேசிப்பதால் அழுக்குகளாகிய பந்தத்தில்மூடப்பட்டிருக்கிற ஜீவன் தனது இமாமாய் பரமாத்மாவையுடையவன்.

மனே சங்கற்பங்களுக்கு இனி ஒரு தர்மம் உளது:—

வியாதியை உண்டுபண்ணவும் குணப்படுத்தவும் கூடிய சக்தி அதற்குண்டு. இக்காலத்தில் கூட சில டாக்டர்கள் திரியம் ஸம்பாதித்தலை உத்தேசித்து ஆரோக்கிய ஸ்திதியிலுள்ள தக்க கனவான்களிடம் சென்று அதிக ஸ்நேகபாவத்தைக் காண்பித்து அவர்களிடம் கேட்கத்தைக் கருதியவர்கள்போல் நடித்து அவர்களுடன் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களிடம் இல்லாததாகிய ஒருரோகம் அவர்களுக்கிருப்பதாக அறிவிப்பதாவும் அதை ஊர்ஜிதம் செய்யும்பொருட்டு தங்கள் கைவசமுள்ளவர்களில் சிலரை அக்

கனவான்களைப்பற்றல் சமயங்களில் சந்திக்கச் செய்து தாம் உரைத்தபடி உரைக்கச் செய்தித்து உறுதிப்படுத்துவதும் வழக்கம் இருந்துவருகிறதாகவும் தெரிய வருகிறது. டாக்டர் சொல்லியதை ஏனெனினும் இன்னும் பலர்களும் ரொல்லவே அக்கனவான்கள் அவ்வித வார்த்தைகளை நம்பித் தங்களுக்கு ரோக மிருப்பதாகவே ஸ்மரித்துக் கவலைபட்டது வக்கிவிலொர்கள். ஸ்மரணைப்பலப்பட பல்பய டிச்சையமாகவே ரோகமும் நேர்ந்துகிடும். அப்பால் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்து மேற்படிபோலி டாக்டர்கள் வந்து அவர்களிடம் வேண்டியமட்டும் திரியத்தைப்பெற்று சித்தனைசெய்வார்கள். வெளிவேஷத்திற்கு மாதிரி பிரமா தமான மருத்துகொவ்வாம் கொடுப்பதாக அபிநயிப்பார்களே ஒழிய விஷயம் வேறு விதமாக இருக்கும். அதாவது தலைப்பில் வியாதினை உண்டுபண்ணுவதற்கு எடுத்த தந்திரத்தையே இதற்கும் அதற்கு எதிரிட வார்த்தைகளால் ஹதரியம் சொல்லி வந்து வியாதியைக் குணப்படுத்துவார்கள், வியாதினை நிரூபிப்பவன் எவ்விதம் தலைப்பில் வியாதியை மனேவைக்கற்பத்தால் உண்டுபண்ணிக்கொண்டாலோ அதுபோலவே இப்பொழுதும் மனேவைக்கற்பத்தால் நிவர்த்தித்துக் கொள்ளான், இவ்வாறு வியாதினை உண்டுபண்ணிக் கொண்டதற்கும் நிவர்த்தித்துக் கொண்டதற்கும் எத்தனையோ அத்தாகிகள் இருக்கின்றன. அவைகளை எழுதப்புகியிரியும் மனேவைக்கற்பத்தால் இதரானுக்கு நாம் வியாதியைக் குணப்படுத்த வேண்டுமானால் கிரமமான வழியில் மனதைப் பழக்கித் தக்க மனேசக்தியை உடையவர்களை இருத்தல் வேண்டும்.

இவ்வித மனேசக்தியை அடைய பல வழிகளுள் அவைகளில் ஒன்று, சரீரம் திடமாயும்செய் முதலியவைகள் ஏது மின்றி ஆரோக்கியஸ்திதியில் இருப்பதாகச் சரீர ஆரோக்கியத்தைப் பற்றிச் சிலருறிப்பிட்ட நேரங்களில் தியானித்தல். இவ்வாறு செய்தலால் தன்னைச் சுற்றிலும் ஆரோக்கிய வியாதி ஏற்பட்டு அவ்வித பரிசுத்த வியாதினைச் சரீரத்தில் தாக்கி சுகஸ்திதியை அளிக்கிறது. இக்காலத்தில் கூட மேற்கே அமெரிக்கா முதலிய பல விடங்களில் (Faith Cure) நம்பிக்கை சிகிச்சை என்ற விஷயத்தில் உறுதியுள்ள ஒருவரை சங்கத்தார் எந்த வியாதி நேரிட்டாலும் மருந்து அருந்தவதில்லை பென்றும் நம்பிக்கை

பாலே வியாதியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறதென்றும் உறுதியாகச் சங்கற்பித்து அவ்வாறே பிடிவாதமாய்த்தங்களுடனானத்தை நீறை வேற்றி வருகிறார்கள். மருந்துகளை அருந்தி வியாதிகளைத் தீர்த்துக்கொள்பவர்களின் ஸங்கியைவிட இவர்கள் ஸங்கியைத் தமாஷாவுக்கு மேற்பட்டே இருக்கிறதாகவும் தெரியவருகிறது.

இன்னும் இதைவிட வேறொரு முக்கியவழியுண்டு. அதாவது தங்களுடைய சரீர ஆரோக்கியம் வியாதி இவைகளைக் திடுக்கிதேனும் ஸ்மரியாமலே வேறு உத்தம வழியாகத் தியானிக்கவேண்டும். எவ்வாறெனின்? நான் சகவரனுடைய அம்சம்; நான் புருஷன்; எனக்கு எவ்வித கஷ்டமுமில்லை. கஷ்டங்களை ஸ்ரம்மக்கடி பிரகிருதி ஸம்பந்தமாகிய தேகேத்திரியாதிகளுக்கே ஒழிவு அற்றது ஆன்மீயனுக்கிய எனக்கில்லை!! உண்மையில் ஆன்மாதிடமாயும் பரிசுத்தமாயும் ஆரோக்கியமாயுமிருக்கிறது!! என்று தியானிக்கத்தாம்.

இதன் விவேகெரு மார்க்கமுமுள்ளது. அதாவது 'ஆன்மா ஸ்திரமுள்ளது ஒன்றினாலும் அசைக்கமுடியாதது. சரீரமும் சரீர சம்பந்தப்பட்டு மற்றே எல்லா விலயங்களும் ஸ்திரமில்லாதன. அவை எல்லாம் மாயை என்றும் தியானிக்கத்தாம். ஆனால் இவ்வாறு சொல்லித்தான் இதன் கருத்தை. தப்பாய் நிரவிர்த்துக்கொண்டு நித்திபகடமைகளைச் செய்யாது தவறியிருக்கிறார்கள். ஆன்மாவைத் தவிர மற்றெல்லாம் அபித்தியமென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆபிரும் சத்தாலத்தில் நம்மில் பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தங்கனது பிரக்ஞையை வெளிப்படுத்த ஸ்தூல உபகரணத்தைத்தவிர வேறு சூக்ஷ்ம உபகரணங்களாகிற மனம் முதலிய இந்திரியங்கள் பரிபக்குவமடையவேயில்லை. நமக்கவ்வித யோக்கியதை உண்டா குமளவும், நமது ஸ்தூல உபகரணங்களுக்குப் பரிசு, தாகம் முதலிய உபகரணங்கள் உண்டாவது தேக்கு மனவாய் நாம் நித்திய கடைமைகளைக் கையிடப்படாது; பகவான் கைதரில் ரொல்லிய பிரகாரம் தேகயாத்திரை நடக்கவேண்டியதை உத்தேசித்தாவது அவசியம் கடமைகளை நடத்தியே தீரவேண்டும். நம்மால் பிறர்களுக்கு எவ்வித உதவியுமளிக்காமல் அவர்களைக்கொண்டு தேகயாத்திரைக்கு வேண்டுகைகளை அடைவோமானால் நாம் அவர்களுக்கு ருணஸ்தராவோம், மீளவும் அவற்றை இருக்குமளவும் கடன் பாக்கி நம் மேலி நின்று கொண்டேயிருக்கும். எப்போ

முதாம் கிரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டவைகளை ஸ்தூல பார்வையில் பார்த்துத் தவறுதலாக நடவாமல் அறிவைச்சொலுத்திப் பார்த்து இயற்கையான அனுபவ வழியை அறிந்து அதன்படி நடத்தல்வேண்டும். ஆகையால் நாம் கிரமியான காலங்களில் பகிர்முகப்படும் மனதை இழுத்து அந்தர்முகப்படுத்தித் தனது ஆன்மஸ்வரூபத்தில் நிம்மதியாக நின்று கொண்டு மனச்சுத்தியை அடையவும் சமதமாதிருணங்களை அடையவும் நாம் மனதைப் பழங்கவேண்டும். ஜீவாத்மா விகாஸத்தை அடைந்து பரமாத்மா ஆகவேண்டுவதை உத்தேசித்தே நமது ஜீவன் பால்யாவஸ்தையில் இருக்கும் காலத்தில் அவசியம் சரீரபோஷணையப்பற்றிக் கவலை எடுக்கவேண்டும். அதற்குத் தக்க கர்மங்களும் செய்தல்வேண்டும். தான் அதுவான் பிறகு வேண்டுமானால் அவ்வித கவலையை விட்டொழிக்கலாம். இங்கும் ஒருவார்த்தை சொல்லவேண்டி நேரிடுகிறது. பகவானே இதரான் கெட்டுப்போகாவண்ணம் தனக்கு கர்மத்தினால் எவ்வித பிரயோஜனமில்லைபாடுமென தான் கர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் கர்ட்வேதாக அருளியிருக்கிறார். ஆகையால் ஜனஸமுக்கத்தில் இருக்குமளவும் அவசியம் கர்மங்களைச் செய்தேதீரவேண்டும். சாதாரண ஜனங்கள் பெரியவனுடைய ஸ்தூல அனுஷ்டானங்களைக் கவனித்து அதைப் பின்பற்றுவார்களே ஒழிய அவனுடைய சூக்ஷ்ம நிலையை இன்னதென அறிந்து அனுஷ்டிக்கமாட்டார்கள் என்பது நினைம். இன்னும் மனதிற்கு எத்தனையோ தர்மங்களிருக்கின்றன. மனதைக் கிரமவழிகளில் பழக்குவதற்கும் எத்தனையோ மார்க்கங்கள். அவைகளைப் பலகிரந்தங்கள் மூலமாயும் அனுபவருளுக்களின் மூலமாயும் தெரிந்துகொண்டு அப்பிபவலிக்கத் தொடங்குவது குணமாகியிருக்கும்.

ஆகையால் மனதின் கண் ஜனக்கும் அசுப இச்சாஸங்கற்பங்களைத்தெரிந்து அதற்கு எதிரிடையான சுபஇச்சாஸங்கற்பங்களைக்கொண்டு அஷுவகளை நழுவும்படி செய்து மனதைப் பரிசுத்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து ஸமஸ்த ஜீவகோடிகளுக்கும் உதவிபுரிந்து எல்லோருடனும் உத்தமகதியை அடையக்கூடிய பாக்ஷத்தை நம்மெல்லோருக்கும் ஐகதீசுவான் கொடுத்தருள்புரிவாராகவும், சபரிமஹு.

பிரம்மஞானப் பத்திரிகை.